

Prolog

- "Prokleta ti sjeme i plodovi!" opsova Strijelac iznerviranim glasom, klečeći na vlažnoj zemlji ispod grane koja ga je upravo oborila. Na njegovoj staroj sivkastoj tunici se pojavila još jedna rupa veličine palca, izuvijano granje ponovo mu je ukralo parče tkanine. "Popaliću vas sve odreda!" opet se prodera kada se uspravio, sumorno odmjeravajući štetu, "...počevši s tobom" obeća drvetu pored koga se srušio, pa nastavi da se dalje probija kroz gustu šumu. Korijenje sakriveno opalim lišćem i dubokim sijenkama visokih krošnji kao da ga je grabilo, pokušavajući da mu zakači trošne čizme, iskrene članak ili možda gore. Bilo mu je dovoljno teško što su bezrazložno selili kamp svake nedelje, samo mu je još ovaj zadatak trebao.

- "Samostalno izviđanje, ništa lakše. Malo sutra!" mrzovoljno je gundao dok se probijao kroz granje koje ga je bezobzirno šamaralo, što po nogama, što po rukama, ali najviše po licu. Bila je rana jesen, lišće je tek polako preuzimalo smeđe nijanse i šuma je bila više nego idealna za neprimjetno šunjanje, ali ne i za ovog izviđača.

- "Evo ti mapa, idi i izvidi Brdo Duhova. Mi ćemo čekati da javiš da li je bezbijedno pa ćemo nastaviti dalje." rekao mu je Kremen tri dana ranije, šaljući ga u izvidnicu, po prvi put. Veliki udio u toj odluci je sigurno imao nestanak njihovog uobičajenog izvidnika, koji se nikad nije vratio iz naizgled obične izvidnice pa su ga morali otpisati. Uzevši u obzir da su se kretali nepoznatim terenom već duže vrijeme, lako su se mogli izgubiti, pa je bilo neophodno napredovati polako, ali sigurno.

- "Zar da idem sam?" Hoder je pitao, kao poslednja budala.

- "Naravno! Ili ni taj zadatak ne možeš da obaviš? Možda je moje povjerenje u tebe neopravdano?" Kremen je izustio uz oštar ali podrugljiv pogled, izazvavši smijuljenje kod skoro svih ostalih pripadnika jedinice.

- "Ma ne, on se samo boji da ide sam kroz veliku mračnu šumu." dodao je Dimen naizgled ozbiljno, jedan od njegovih *prijatelja*, "boji se da će zapeti za neki korijen i slomiti svoj ženskasti vratić."

- "Ili da će ga pojesti sova, pomislivši da je miš!" podsmijehnuo se i Piomaz, još jedan *prijatelj*, ovoga puta izazvavši pravu buru smijeha. Osuđen na taj zadatak, ništa drugo nije mu preostalo nego da uzme mapu, taj izlomljeni trošni komad papira sa milion i jednom crtom na sebi, svoj luk i tobolac strijela, pa da uđe dublje u šumu, sam. Nije da bi mu strijele mnogo pomogle, pošto od guste zavjese lišća nije moglo da se vidi dalje od deset metara, a i Hoder je bio dokazano najgori Strijelac u jedinici koja se, igrom slučaja, sastojala iskuljučivo od Strijelaca. Maler, i to žestoki!

Od svih njih, nosio je najpolovnjiju opremu, izgrebano smeđkasto odijelo sa tamnim zelenim mrljama kao stvoreno za prikriivanje u gustišu, luk koji je koristio bio je utegnuto tankom zelenom tkaninom na dva mjesta, izlizan i izgreban usljed dugogodišnje upotrebe od strane mnogih prije njega. Trošne čizme od najjeftinije kože dosta su bile ispucale, tako da bi mu voda ulazila pod stopala ukoliko bi hodao mokrim terenima. Posljedica toga bio je njegov neobični hod, kao da vječno hoda po barama, malo krivi noge prema vanjskoj strani, vječno se trudeći da izbjegne kvašenje čak i na suvoj podlozi.

"Zašto mi je sve ovo trebalo?" pomislio je, možda po pedeseti put, kad mu se plašt opet zakačio za granu u prolazu i, naravno, pocijepao kad je pokušao da ga oslobodi. Nekad čitav, plašt je sad bio izbušen na nekoliko mjesta, stajao je na njemu poput zastave koja je predugo visila na barjaku ispred kojekakve zapuštene utvrde. Nastavio je da se probija i pored svega toga, željan da konačno odradi to zbog čega se i vucara po ovoj proklesnoj guduri koju neki ljudi nazivaju šuma, da već jednom naiđe na brdo zbog kog su ga poslali. A kako bi bilo ičega u ovakvom gustišu? Kad se on ovako sitan tako teško probija, kako bi prolazile veće životinje ili drugi ljudi? Ispred njega prostirala se nepregledna šumetina, netaknuto lišće i trava po tlu ukazivali su na činjenicu da kroz ovu pustoš već neko vrijeme nije bilo prolaznika. Ubrzo je shvatio i zašto, pošto se okrenuo da provjeri pravac kretanja. Tragovi stopa brisali su se iza njega, žilava trava bi se polako uspravljala pošto bi progazio kroz nju, dezorijentišući neiskusnog izviđača. Jedini jasan znak njegovog prolaska bili su otisci širokih stopa u blatu.

- "Kratka obuka pa onda avantura, žene, zlato, šta god poželiš!" izgovorio je riječi starog Vika, prisjećajući se dana kad su počinjali trening za Strijelca, prije par godina, a kao da je Hoder imao kakvog izbora. Izbori presuše kad potrošiš svo zlato stečeno prodajom skromne porodične imovine, a nisi dovoljno dobar da ga zaradiš svojim zanatom, onda uhvatiš bilo kakvo raspoloživo oružje, u ovom slučaju luk i strijele, pa se priključiš vojsci, postaneš plaćenik, parazit na poreskoj listi poput mnogih prije i poslije tebe. Prelazak na ratno zanimanje nije pao nimalo lako sada već ostarjelom grnčaru, istina da je su njegovi prsti bili u stanju iskusno oblikovati svakodnevnne predmete, ali sva ta spretnost sada ništa nije značila. Za profesiju Strijelca odlučio se samo zato što je oružje najjeftinije a bilo kakva vrsta teške zaštite nepotrebna, a i sama obuka izuzetno kratka.

E, ta naizgled kratka i laka obuka je počela prije tri i po godine i još traje, i s obzirom da nije bilo nekih promjena, osim Vikove smrti koju je samo Hoder primjetio, trajaće još dugo, dugo vremena. Možda se nikad neće ni završiti, s obzirom da obuka podrazumeva promjenu, razvijanje sposobnosti nabolje, usavršavanje, šta se u njegovom slučaju nije događalo.

Smotan i poprilično nesposoban kao vojnik, Hoder ipak nije bio tolika budala da ne shvati sam po sebi da se ne obučava vojska da sadi cvijeće i uzgaja voćnjake, nego za rat i pokolj, da ideš na bojište da nekog probiješ strijelom ili da ga oštricom režeš na komade, da drugoga otjeraš sa zemlje za koju krv prosipaš u tuđe ime, za nekoga ko ni ne zna da postojiš kao čovjek nego samo kao vojnik ili plaćenik koji samo sluša šta mu se kaže. I to ga je plašilo, više nego što je želio da prizna, čak i samome sebi. Nije znao ko plaća njegovu obuku, nije znao čiju hranu jede, nije znao kome služi, nije čak ni znao zašto je došao ovdje sa svojom jedinicom, nije znao zašto su se selili svake nedelje. Iskreno nikad nikog nije ni pitao. Ali je znao da je dio nečega zlokobnog i to mu se nije sviđalo.

Odjednom, iza povećeg žbuna kleke, pojavi se zeleni proplanak, tamo gdje proplanka ne bi trebalo da bude. Poluvisoka trava, veseli zekica skače prepun sreće, potok koji mirno teče i pored potoka...

"*Sranje!*" pomisli Hoder, pripremvši svoj trošni luk i saginjući se do te mjere da bi skoro mogao da legne na zemlju. Oprezno je provirio iza najbližeg drveta i bacio pogled prema drugom kraju čistine. Neko je klečao pored potoka i pio vodu, zahvatajući ju tankom lijevom rukom. Sa te udaljenosti je vidio samo malo smeđe platno, sklupčano pored vode, bezimena crna silueta koja odbija da se pokaže na ljetnjem suncu. Hoder odluči da stavi *Kamuflažu* na sebe, uhvati luk objema rukama i poslije trenutka koncentracije, sazva blijedi oblak koji ga sakri od pogleda običnog čovjeka poput izmaglice, i poče da se prikrada, onako kako ga je stari Vik naučio. Nastojao se kretati kao nevidljiva prikaza, zastao bi u mjestu kada bi primjetio da se njegova meta polako pomjera, ili pravi bilo kakav zvuk. Prilazio je samim obodima čistine, korak po korak, sve dok se nije dovoljno približio da jasno vidi pojavu s druge strane. Bila je to samo neka djevojčica, malena curica smeđe kose u smeđem ogrtaču, potpuno bezopasna i on se isprva pokaja što je iskoristio vještinu bez razloga. Trebaće mu dosta vremena da se pripremi da može opet da ju prizove, dosta snage je već utrošio, a ako odmah proradi biće dobro. Ipak, nastavio je da se šunja, smanjivao je udaljenost između sebe i curice, da se ipak uvjeri da ga oči ne lažu. Nedovoljno dobro, šta je postalo prokletno očigledno, jer je, taman kad mu je djevojčica trebala doći u siguran domet luka, stao na veću gomilu lišća koje primjetnije sušnu, naizgled ništa naročito, ali u šumi ovako tihoj i više nego dovoljno da privuče pažnju. Djevojčica se trže, stavi svileni kalpak na glavu i podiže svoj štapić u istom pokretu, zalebdivši istog momenta kad joj je došao u ruke i Hoder je istog trenu shvatio da je napravio grešku koja se najčešće plaća životom.

- "Vidim te!" progovori djevojčica promuklo, blago zamahnuvši i lagano ga izbacivši iz njegovog skrivenog stanja. Hoder je bio šokiran... Nije shvatio šta se upravo desilo, izgledalo mu je kao da se vjetar iznenada okrenuo na njega i doslovno ga oduvao sa mjesta, da se njegova nevidljiva zaštita jednostavno rasula kao razbijeno staklo, i nestala.

- "Ista strana!" ipak je viknuo prije nego što se bacio na zemlju da se izmakne naletu munje za koji kao da je znao da dolazi. "*Zamalo!*" pomisli kad pogleda spaljeno tle neposredno pored svoje desne ruke, spaljeni krug u travi i opalom lišću. Munja je bila toliko jaka da je ostavila crnilo iza sebe.

- "Ne bi trebalo da si ovdje. Svi Strijelci su južno i jugoistočno od rijeke!" Nastavila je prijekorno, prepoznavši oznaku na njegovim grudima, dvije zmajevе glave ispod plamena tame. Nije spuštala kićeni štapić i Hoder je po prvi put vidjeo kako izgleda, (ne)prijatelj koga (ni)je trebao naći. Kao gavran crna kosa i tamno smeđe oči, odjeća koja se savršeno slaže sa njima, povezana kaiševima i kopčama na pojedinim mjestima, a tek bluza sa nekim svijetlim kristalima na rukavima i ramenima. Štapić je bio iste tamnosmeđe boje, sa crvenim kristalom u teškoj okrugloj glavi veličine kao oko. Smeđi svileni kalpak joj je prekrivao čelo, sakrivao neku vrstu žiga ili tetovaže neposredno iznad očiju, okićen sa nekoliko crnih bisera i plavih traka, tamne oči stršile su ispod njih kao znak iskonskog zla, zjenice kao mrkla noć mjerile su ga poput očiju lovca koji se sprema da ubije svoj plijen. Nije joj moglo biti više od deset, jedanaest godina, izgledala je nevino i bespomoćno, ali je spoljašnji izgled vješto prikrivao unutrašnju snagu. Bila je dio vojske u nastanku, ako ne i njen najmlađi član. Skoro je mogao da osjeti smrad kletve na njoj, obrise tamne energije i smrti kako izbijaju iz nje i truju okolni prostor. Jeza koju je djevojčica širila oko sebe ne može se riječima opisati. Jednom riječju, Manser. Ipak...

- "Naređeno mi je da izvidim Brdo duhova." hladno je rekao, ustajući sa zemlje i polako uzimajući ispušteni luk u ruke, držeći ga za jedan kraj, kao da je iščaošio nogu i sada mora koristiti luk da se pridržava. Prijeko ju je gledao, imao je puno pravo na mržnju. Hoder je

mrzio Mansere, koji su navodno bili toliko pogani da im zemlja nije dopuštala da gaze po njoj nego su morali lebdjeti iznad sve do svoje smrti, kad bi ih progutala dublje od svih ostalih. Što bi Manser više ubijao, to bi ga zemlja gore odbijala, odvajajući ga od sebe sve više i više. Ova djevojčica lebdjela je iznad trave možda jedva par centimetara, šta bi značilo da nije mnogo ovozemaljstva zatrovala svojim dosadašnjim postojanjem. Stari Vik je imao nekoliko biranih riječi o Manserima ali Hoderu su se ipak najviše urezalo saznanje da su im Rendžeri najgori neprijatelji i vjerovatno jedini koji se mogu, koliko – toliko, ravnopravno nositi sa njima u borbi. Hoder se nikad ranije nije sretao sa ovakvom vrstom ratnika, ali je ipak prepoznao šta je ona, upravo zahvaljujući toj jezi koja ga jednostavno nije prolazila, sve od trenutka kad ju je ugledao.

- "Neko te je prevario. Brdo Duhova je na drugom kontinentu. A ako nisi primjetio, nema brda oko nas na više od sto kilometara, samo šume i potoci." odgovorila je smrtno ozbiljno, ne skidajući pogled sa njega ni za tren. Glas joj je bio hladan kao kameni zid u zimsko jutro a oči širom otvorene i uprte pravo u njega.

- "Kremen to ne bi uradio! On uopšte nema smisla za šalu!" Hoder je ljutito odgovorio, ne vjerujući. Iskreno, osjećao se kao budala, jer je sa punim pravom smatrao da svaki njen trzaj jezika pušta novu laž iz izopačenog uma. Nije imao nikog razloga da ju sluša, ali je mali tračak radoznalosti povlačio njegove lude misli u nekom nepoznatom pravcu. Nepomično je stajao naspram nje, oslanjajući se na svoj luk sada sa dosta manje napora. Zapravo, premišljao se da li da ju napadne i da ponovo pokuša nestati, da li da svjesno stupi u sigurnu smrt ili da mirno stoji i strepi. Nije mu se dalo da pokuša izvući strijelu iz tobolca na leđima jer je djevojka držala štapić već na pola puta do paljbe, ništa mu nije govorilo da bi se i za trenutak ustručavala napasti ukoliko ju primora na to. Ako bi se odlučio da potegne strijelu, vjerovatno ne bi stigao ni da ju zategne a kamoli da opali prije nego što bi ga živog spalila, a možda i gore...

- "Kremen... predvodnik, pretpostavljam?" djevojčica ga je gledala pravo u oči dok mu je odvrćala pažnju govorom i osjetio je kako nešto još hladnije izbija iz nje. Kao da mu je prodirala u dušu i misli, počeo da ga čita poput otvorene knjige. "Koliko mogu da shvatim, ti si najlošiji Strelac u svom vodu, najslabija karika iz nekoliko razloga. Zar nikad nisi pomislio da samo želi da te se riješi? A za to mu ne treba smisao za šalu." rekla je, potpuno bezosećajno. Od njenog glasa jeza mu je kliznula niz leđa, ostavivši ga potpuno bez riječi.

- "Da me se riješe? Kako?" ipak je nekako naposljetku izustio.

- "Ako nastaviš dalje niz ovaj potok prije sumraka ćeš naići na moju braću i sestre. Ako te oni ne ubiju, ubiće te gospodar ako dođeš do glavnine vojske." pričala je uz sveprisutan probadajući pogled od kojeg podilaze žmarci, strašeci ga do te mjere da bi se moglo reći da smrt lično stoji pred njime. Pogled joj se koncentrisao na jednu jedinu tačku, gledala ga je tačno u čelo, kao da traži neku rupu da dublje progleda kroz njega. Hodera obuze neopisiv strah i hladnoća. Ošamućen njima jedva da je uspijevao pohvatati sopstvene misli. Jedva da je sam sebe mogao obuzdavati, jedan dio njega želio je da napadne, drugi da čeka, treći da bježi. Um mu je bio u potpunom rasulu.

- "Koji gospodar? Zašto?" upitao ju potpuno zbunjen. Kako se strah postepeno počeo povlačiti, neprimjetno je pomjerao drugu ruku prema tobolcu, ne bi li dohvatio prvu strijelu. Djevojka to nije primjetila, ili bar nije ostavljala utisak da jeste, samo je upirala pogled u

njegove oči. Istog trenutka uvidjela je da se njegova novonastala hrabrost gasi, u glavi nije bilo ničeg osim nekontrolisano velikog straha i panike. Bojao se smrti!

- "Onaj koji okuplja ovu vojsku, i moj i tvoj. Oni koji čak i nazru ono šta on pokušava da krije umiru najcrnjom smrću, isto kao i oni koji vide njegove povjerljive tajne." odgovorila je prigušenim tonom i Hoder prepoznade prizvuk tuge u do tada potpuno bezosjećajnom glasu, šta je moglo nagovještavati da se djevojka premišlja. U njemu se tek sad pojavila velika sumnja zbog njene prevelike otvorenosti. Ipak je ona njemu zakleti neprijatelj po ratnoj struci, a ophodi se prema njemu kao da joj je rođeni brat ili otac. Zapravo, njena priča više je zvučala kao ispovijedanje iskrenom prijatelju nego nekom koga po prvi, a možda i poslednji put, sreće usred ničega.

- "Lažeš, kao i svi Manseri!" Suprotstavio joj se, stavljajući *Prigušivač* u tetivu luka čim je ona malo spustila štapić, naizgled ju uhvativši nespremnju. Luk odmah blago zasvijetli žućkastim sjajem koji se u trenutku stopi se sa strijelom, as u rukavu koji je Hoder izuzetno rijetko povlačio. Jedna ogrebotina ovom strijelom i djevojka će biti bespomoćna, bez konkretne energije, od neustrašivog ratnika pretvoriće se u bespomoćno derište koje bi čak i on mogao zadaviti. Ova vještina Rendžera, po mnogima najvrijednija, nije predviđena za Strijelce da ju koriste i bila je to jedna od ključnih stvari koju je naučio od Vika, najvjerovatnije je bila i jedini razlog što su ga prihvatili u vojsku takvog kakav jeste.

Dok se pogledom prepucavao sa njom, čekajući najmanji trzaj da opali tu pobjedonosnu strijelu, kroz glavu mu prođe misao da je ovo njegov sretan dan, konačno će se dokazati svojoj jedinici tako što će smaknuti najveće zlo među ljudima. Nema veze što mu se djevojka neće moći oduprijeti, njena odjeća i oružje biće ključni dokazi njegove velike sposobnosti. Niko više neće smatrati da je nesposoban kad se vrati u kamp sa opremom Mansera u rukama, jedinstvenim trofejom koji će svi priznati kao dokaz nevjerovatnog borca. Osim toga, nema svjedoka da se suprotstave bilo čemu šta bi on mogao izmisliti, tako da su mu se već neke verzije događaja motale po glavi. Priče po kojima će postati bolji od ostalih.

- "Vrati se odakle si došao." Uzvрати mu djevojka smireno, poslije kraće tišine. Mogla je u međuvremenu da ga napadne nekoliko puta, ali naprotiv, strpljivo je čekala, kao da mu daje prednost. Polako spustivši svoj štapić i ispruživši mu drugu ruku, kao da mu je nudila nešto šta se rijetko odbija, možda spas. "Ili, bolje, pođi sa mnom i preživjećeš. Nastavi dalje i kraj će ti biti brz i bolan ako budeš imao sreće, ili spor i izuzetno bolan, ako je ne budeš imao." Glas joj je zvučao skoro molećivo. Napeta žila luka postepeno je popuštala, luk se polako ispravljao. Ipak, Hoder nije skidao vještinu sa svoje strijele, žućkasti sjaj prelijetao je od metalnog vrha strijele do tetive i nazad, kako je od predugog zadržavanja vještina počela da gubi na snazi.

- "Dezserterko!" viknu Hoder i isпали svoj hitac, ali djevojka nestade u crnoj magli i strijela se zabode u zemlju, praćena jezičcima tamnog dima kroz koji je upravo proletila. Prije nego što će posegnuti za tobovcem i nategnuti novu, treptaj crne noći stvori se iza njega u *Blinku*, praćen tihim zviždukom vjetra. Osjetio je glatkoću štapića i hladnoću koja je izbijala iz njenih bijelih ruku. Gušila ga je, i to nevjerovatnom snagom za nekog tako sitnog, bez direktnog dodira.

- "Oprostiću ti ovo jer ionako nećeš poživeti dugo. Zbogom!" rekla je, nestavši u svome oblaku tame, ostavivši ga da se guši na travi, boreći se za vazduh. Grlo mu je gorilo!

Poslije vječnosti valjanja po travi, pridigao se na koljena i mučno pogledao oko sebe. Od djevojke nije bilo ni traga ni glasa. Uopšte nije imao volje da ju traži, čak i sa svom željom za osvetom koja je sad gorila u njemu. Svoj zadatak da ispita teren još nije odradio, a to ga je dodatno uplašilo. Prestravila ga je mogućnost da u ovoj proklesoj šumi možda ima i gorih stvari od djevojke koju je upravo... "pustio"... da mu umakne. Poštedila ga je svojom voljom, a njemu nije bilo ni na kraj pameti da sebi prizna takvo poniženje. Ako su priče o Manserima bile tačne, a nije bilo razloga da vjeruje u suprotno, mogla ga je ubiti lako, bez žaljenja i trunke kajanja. Mogla ga je tako brzo smaknuti da ne bi stigao ni trepnuti. Da se ni ne osvrne, takoreći. Ipak, bila je poprilično ljubazna za Mansera, čak je počelo pomalo i da mu se dopalo to jednostavno, otesito ophođenje, uz jako malu dozu nadmenosti. Zapravo, bila je ljubavnija od njegovih mnogobrojnih pripadnika jedinice. Previše ljubazna da bi mu bila neprijatelj.

- "Svaka njena riječ je laž. Ali šta ako nije?...Prokleta bila! Ma jeste, svakako jeste, lažljiva dezertarka!" prepirao se sam sa sobom, trljajući vrat. Modrica će mu uskoro pokrivati pola dotičnog te će morati da nosi šal da sakrije svoju sramotu, ukoliko živ izađe iz šume kojoj kao da nije bilo kraja. "Kremen to nikad ne bi uradio, ona je samo htjela da me spriječi da obavim svoj zadatak!!" proderao se iz sveg glasa, podižući luk sa mjesta gde mu je ispao dok je očajnički pokušavao da se izvuče iz njenog čeličnog stiska. Bila je mnogo jača nego što je očekivao, zatekla ga potpuno nesprenog i iskusno nadmudrila. Odmah poslije prve misli navrla je druga, još strašnija: "*Ali zašto me onda nije ubila ako joj je to bila namjera?*" Otresao je glavom, otresao blato sa svog luka i otesito krenuo putem za koji mu je rekla da ne ide, prateći prateći putanju potoka kroz poljane i šumu. Osjećao se poprilično posramljeno, postepeno se mireći sa činjenicom da ga je djevojčica tako lako savladala. Nije se ni usuđivao da pomisli kako bi ostali iz jedinice reagovali kad bi ovo čuli.

Ispostavilo se da ga ipak jeste slagala, kao što je otkrio poslije nešto manje od sat vremena hoda. "*Braća i sestre su ti na jedva sat vremena hoda!*" mislio je bijesno dok je ko zna koliko Mansera raznih godišta i obučenih u različite nijanse smeđe, gotovo identične uniforme onoj koju je djevojčica nosila, kao jedno zamahivalo na njega i satiralo ga nečim šta do tada nije vidio ni osjetio. Potpuno su ga iznenadili i zaskočili ga, kao da su se iz sijenki pojavili, niotkuda, dok se provlačio kroz šumu.

- "Ist..." stigao je samo da zine prije nego što mu se glas pretvorio u vrisak, a luk i poluzapeta strijela ispalili iz slomljenih prstiju. Svi zglobovi u tijelu kao da su u trenutku iščezli, oslonca nestade u potpunosti i kruto tijelo se sruši poput trulog stabla. Dok je nezadrživo padao, čuo je zlokobni smijeh svuda oko sebe, onakav kakav se samo jednom čuje u životu. Dalek i okrutan, sjekao je kroz ostatke njegovog uma. Ogromna sila čerečila ga je na sve strane, lomeći ga bez ijedne prosute kapi prvi, bar ne isprva, razbijala ga je bez ikakvog otpora. Izlaza mu nije bilo, sva ta nepoznata sila usmjerena na njega nije mu davala prostora da se svojevoljno pomjeri, sve šta je mogao da uradi bilo je da stenje od muke jer ni usta nije mogao otvoriti. Bol je bio jači nego ikada. Najbliže poređenje bilo bi da su mu ruke i noge svezali za konjske zaprege i rastezali do beskrajna, da ga raskinu, ali i da ga zdrobe istovremeno. Silni pritisak brzo počeo da mu mrska glavu, plemenita crvena tečnost od pritiska počeo polako da izbija iz svih šupljina na licu, uključujući i samih očiju i muti mu vid, da se spušta niz lice i nestaje u mulju. Nevidljiva šaka dodatno ga steže, pritisnuvši ga u mulj još više, skoro ga potpuno potopivši u blato. Ogromna težina pritisnula ga je do te mjere da nije mogao disati i nakratko se onesvijestio, stisak mu nije dozvoljavao da proširi pluća i udahne. Mučenje je konačno završeno, ili nije...

Poslije kratkotrajne pauze, velika sila mnoštva ga ponovo udari, neobjašnjivo ga osvijestivši samo na nekoliko trenutaka, tek toliko da iskusi svoj kraj. Tajanstveni ratnici ponovo zamahnuše, stvori se velika huka, poslednji zvuk koji će ikada čuti... *"Ipak sam imao sreće, curo"*, pomislio je, umirući u blatu. *"Bol uopšte nije bio tako strašan..."*

Poglavlje 01

- Preporuka -

Oštar zvuk probudio ga je iz lakog sna. Polako se pridigao iz kreveta i povukao gustu zavjesu u stranu tek da promoli pogled kroz prozor.

- "Svanulo je." promrmljao je i pridigao se iz kreveta jednako sporo i sanjivo kao i uvijek. Poslije laganog istezanja, sa police na drugoj strani uske sobe dohvatio je svoju sivu školsku uniformu, te ju obukao u par brzih, dobro izvježbanih pokreta, pokopčao sve do poslednjeg dugmeta i brzo se spremio da krene dalje. Ponovo je prišao prozoru, ovoga puta sklonivši zavjesu potpuno, da bi procijenio snagu dnevne svjetlosti. "Dobro je, ne kasnim." odahnuo je i okrenuo se prema vratima, potom tiho izašao.

Laganim korakom se uputio prema izlaznim vratima svoje skromne kuće, nježno uhvativši kvaku povukao ih je tek dovoljno da promoli glavu napolje. Zatekao je ono šta je i očekivao, majku kako spava na drvenoj klupi neposredno pored vrata, duboko u sijenci vinove loze o kojoj se godinama brine, u istoj onoj plavkastoj haljini koju bi skoro uvijek nosila kada bi provela veći dio svoga dana kod kuće. Ne praveći naročito veliku buku, iskrao se napolje i obišao oko kuće, sa jednakom pažnjom otvarajući drvenu kapijicu koja vodi na ulicu.

Ovaj dan toliko je dugo čekao, i to se na njemu jasno moglo vidjeti. Jedva se suzdržavao da ne počne poskakivati po sred ulice od sreće. A sigurno se tako osjećao i svaki drugi školarac koji je dočekao poslednji dan škole, svršetak svakodnevnih obaveza koja je mnogim njegovim vršnjacima izgledala kao gubljenje vremena. Ne, on nije bio poput svojih vršnjaka. Pošto je odrastao kao jedinac samohrane sirote majke, iskusio je onu težu stranu života koju djeca rijetko kada imaju prilike da prožive, stranu života koja se mnogima pokazuje tek u daleko poznijim godinama. Slobodno se može reći da je odrastao prije svoga vremena i preskočio mnoge korake bezbrižnog djetinjstva, život ga je na to natjerao. Kada je došlo vrijeme da se ozbiljno posveti svome školovanju, majka se odlučila na veliki rizik, da napusti sigurnosti sela i dođe u velegrad. Bio je svjestan svog tog tereta koji je ležao na njenim, pa i na njegovim leđima, te je zato shvatao svoje školovanje veoma ozbiljno, možda čak i preovršeno ozbiljno.

Taj dan nikad nije gledao kao razrješenje dijela obaveza, nego kao ključni trenutak kada će moći da krene svojim putem, a ako bude moguće i da uzvrat majci za sve ove godine njenih muka ukoliko uspije da se osamostali. Tako je barem planirao.

Napustivši mrežu sporednih ulica, konačno je stupio na jednu od tri glavne ulice Asurthe, prestonice Makaterre. Kao i očekivano, među prolaznicima je nekolicina njegovih vršnjaka već prolazila prema južnom dijelu grada, prema Osnovnoj školi. Neki su šetali u parovima, neki u manjim grupama, a on, kao i uvijek, šetao je sam, pošto je cijelog svog dosadašnjeg života i bio sam. Slabo da je i s kim od vršnjaka mogao da stupi u redovan kontakt, koliko zbog svog načina života toliko i zbog samotnjačkog stava. Gledao je na to kao da je blagodet i prokletstvo u isto vrijeme, blagodet jer ne mora nikoga da trpi i da stalno opravdava svoje postupke, a kao prokletstvo jer je... pa... samoća je sama po sebi teret za svakog čovjeka. No to ga nije pretjerano teretilo, koliko god čudno to zvučalo. Svakome je

sudbina namijenila nekakav put, pa ako mu je suđeno da bude sam, zašto se protiv toga boriti?

Kompleks Osnovne Škole stajao je u južnom predgrađu, na samoj granici otvorene nizije koju grad zauzima i velike Južne šume. Institucija je prvobitno stajala u centru grada, no kako je broj osnovaca prevazišao sva očekivanja u skorije vrijeme, nova i daleko veća zgrada podignuta je na otvorenom prostoru daleko unutar šume, pa potom i sve ostalo oko nje. Jeste bila na otvorenom i to je bila odlična stvar, no bila je više od dva kilometra udaljena od gradskih ulica, pravi mali poduhvat i napor za kratkonogu djecu. Srećom, put do škole velikim dijelom prolazio je između gusto raspoređenih stabala, tako da se ljetnja vrelina jedva mogla osjetiti ispod velikih krošnji koje su sprječavale priličan dio dnevne svjetlosti da dodirne tlo.

U toj izolovanoj čistini unutar šume dominirala je Osnovna škola kao najveća i najviša zgrada sa ravnim krovom, trospratnica dovoljno visoka da se izdigne iznad svih okolnih krošnji i sa svog balkona na vrhu pruži pregled cijelog okolnog prostora. Na prostoru ispred nje niklo je nekoliko nižih objekata, da bi se udovoljilo svim potrebama škole i njenih školaraca. Jedina dvospratnica na tom prostoru bila je školska biblioteka, sivi neprivlačni objekat koji je mnogima više ličio na zatvor za maloljetnike nego na mjesto za učenje i snabdijevanje knjigama. Neposredno pored podignuta je široka žuta zgrada koja je služila kao menza, dovoljno velika da odjednom polovina škole u nju zasjedne. Ipak, prekoputa menze i biblioteke, sa desne strane škole, stajao je objekat jednako širok ali daleko privlačniji školarcima od oba zajedno, najveći kafić na tim prostorima, mjesto gdje su svi mogli sjesti i osvježiti se u svako doba dana i noći, čak i kada škola ne bi radila.

Obično se ispred škole moglo lako prolaziti, no danas to nije bio slučaj. Kroz prostor između zgrada jedva se moglo zakoračiti od prisutnih školaraca i roditelja koji su došli na obilježavanje ove velike svečanosti. U toj gomili nije mogao vidjeti poznata lica, a i ne baš da je imao previše poznanika. Osim na časovima, provodio je vrijeme sa par istomišljenika i onih koji su bili skoro u istoj situaciji poput njega, no nikoga od njih nije poznavao dovoljno da bi ga mogao nazvati prijateljem.

Da, u gomili je stajao sam, majka nije stigla iako je obećala da će pokušati da dođe prije uručjenja dokumenata, no nije se ljutio jer je shvatao da je najvjerovatnije protiv svoje volje spriječena da dođe. Od silne galame u gomili jedva da se išta moglo razumjeti, sve dok se veliko zvono direktno iznad ulaznih vrata nije zaklatilo i u trenu promijenilo nepodnošljivu dreku u mrtvu tišinu. Velika dvokrilna ulazna vrata se otvoriše i iz škole iskorači povisok stariji muškarac, odjeven u svečano smeđe odijelo kakvo samo viša klasa može da priušti, nesumnjivo direktor. Uz malo zakašljavanja da pročisti staro grlo, progovori moćnim glasom koji odjeknu na sve strane.

- "Vrijeme je za prijem!!!" viknuo je.

To je bio znak za učenike da krenu unutra, ostavljajući veći dio gomile na otvorenom. Njih stotinjak bilo je i previše da i toliko velika vrata propuste odjednom, tako da je na samom ulazu nastao pravi haos. Neki su se tek pristojno gurali dok su drugi već prešli na šamaranje, no strpljivi momak je, za razliku od svih, staloženo čekao u pozadini da se sve to razriješi, sjedeći na jednom od povećih stijena uredno složenih po obodima dvorišta. Uz malo vriske i pokoji jauk, derišta uspješe nekako da se provuku kroz vrata. Direktor se osvrnu da još jednom pogleda da li su svi ušli, slatko se osmjehnuvši kada je ugledao posljednjeg

svršenog školarca kako se izdvaja iz roditeljske mase i ne pretjerano žurnim korakom napreduje sam.

- "Propustićeš uručenje..." zadovoljno se osmjehnu direktor.

- "Neće škola nigdje pobjeći." uzvratilo je momak jednako ljubazno kao obično, i napravi prvi korak unutra. Vrata se za njim zatvoriše i sva roditeljska graja iz pozadine odjednom utihnu. Starac ode na jednu stranu, a on na drugu.

Šetao je sam širokim hodnikom, prolazeći prema drugoj strani škole, prema stepeništu, ne obraćajući previše pažnje na slike velikana i raznih prizora po zidovima. Sve i jednu sliku je poznavao i previše dobro da bi ga više interesovale, zamišljeno je hodao po plavom tepihu po sred hodnika i krenuo uz široko stepenište. Kako se uspinjao, stepenik za stepenikom prema trećem spratu, odzvanjala je buka stotine nestrpljivih učenika, isprva tiho, a onda sve glasnije kako je napredovao sve višlje i višlje. Njegova učionica bila je najudaljenija prostorija od ulaza, iza poslednjih vrata na poslednjem, trećem spratu, na kraju lijevoga od dva hodnika.

Buka kao da ga je oduvala sa mjesta u trenutku kada je otškrinuo vrata, od silne vriske činilo mu se da će da ogluvi. Za klupama je sjedilo negdje oko trideset učenika, no činilo se kao da ih je tri stotine koliko su galamili. U tom haosu, polusijedi nastavnik već je počeo sa podjelom bijelih koverti, dosta učenika već je dobilo šta je čekalo ali nije izlazilo. Od svih klupa u učionici, samo ona tačno ispred nastavnika bila je prazna, mjesto koje je bilo i ostalo njegovo od prvog školskog dana.

Jedan za drugim, vršnjaci su prozivani i prilazili nastavniku dok je vadio kovertu iz velike sive kutije, preuzimali svoje i vraćali se na mjesto, no njega nastavnik nije prozivao. Pogledom je prelijetao po učionici, čisto da vidi koliko je još učenika preostalo, trgnuvši se kada se nastavnik nagnuo preko dva stola, potapšao ga po ramenu i bez riječi spustio kovertu sa njegovim imenom pred oči. Ravnodušnost se u trenu pretopi u radost.

- "E sad ćemo da podijelimo preporuke!" viknu nastavnik čim se ponovo spustio na svoju stolicu, otvarajući drugu kutiju i izvlačeći pregršt drugih koverti, nešto manjih, i to plave boje. "Ovo neće dugo trajati."

Otkako se istorija piše, a i vjerovatno i u doba kada pisana riječ još nije ni postojala, rat je bio od presudnog značaja za svaku ljudsku zajednicu, obezbjeđujući ne samo opstanak cjeline nego i prestiž onima koji uspiju na svojim plećima iznijeti sav taj teret. Asurtha jeste možda najbezbržiija prestonica poznatoga svijeta, no to ju nije spriječio da udomi elitne škole za stvaranje iskusnih ratnika. Gimnazijum je bez ikakve sumnje bila najpopularnija od ovih stručnih škola, obezbjeđujući opširna ratnička znanja Warriorima i Strijelcima, Arkanijum je takođe važio za interesantno mjesto, ali usljed nedostatka mejdževskih talenata među populacijom nikada nije bilo pretjerano mnogo polaznika, a Amforijum slabo ko da je volio pominjati a kamoli razmišljati da obiđe.

Pisanje preporuka odavno je standardizovano kao sredstvo boljeg usmjeravanja ratnika za dobrobit zajednice i kao takav postao je prihvatljiv dokument ne samo na nivou grada ili države, nego čak i na svijetskom nivou, jer stručne vojske je uvijek malo i njihova služba itekako više vrijedi u poređenju sa plaćenicima nepouzdanog kvaliteta. Bez obzira da li se radilo o djeci iz aristokratskih ili sirotinjskih porodica i bez obzira na prošlost ili želje

njihove krvne loze, preporuka je dodjeljivana svakome prilikom završetka Osnovne škole, zajedno sa svjedočanstvom. Osrednje ratne škole su je smatrale kao sivušan i neobavezan dokument, dok su elitne škole poput asurthskih preporuku oduvijek smatrale apsolutnom svetinjom bez koje savladavanje njihovih znanja apsolutno ne dolazi u obzir.

Dječja graja potpuno se utišala, ali sve dok prvi učenik nije preuzeo svoju preporuku. Odmah se pristojno velika grupa sjatila oko njega da iz prve ruke sazna šta je ispisano na papiru, i tako je bilo za skoro svakoga narednoga ko je imao sreće da rano bude prozvan. Neki od školaraca odmah su izlazili iz učionice pošto bi dobili svoju kovertu, otvarajući ju ali ne otkrivajući nikome šta unutra piše, drugi su se otvoreno hvalili šta im je u dokumentu navedeno i pobjednosno se vraćali na svoje mjesto da prime čestitke, a treći, oni staloženiji, držali su kovertu zatvorenu pred sobom i pretvarali se kao da ih papir sakriven u njenoj dubini ne interesuje.

Napetost je rasla kako se kutija sa kovertama polako praznila. Primio je svoju kovertu, na isti način kao i prethodnu, bez glasne prozivke i uz mali osmijeh i mig nastavnika, tek nekad pošto se učenička masa prepolovila. Pažljivo je otkinuo masni pečat sa naličja i izvukao papir dvostruko veći od kovertu u koju je bio upakovan.

Ta riječ "Prelat" bila je prva stvar koja mu je zapela za oko, bez ikakvog čitanja refleksno je prevrnuo dokument i lupio ga o klupu da niko drugi od prisutnih slučajno ne bi vidio šta piše. Nije ni bio svjestan da je tim aktom svim prisutnima jasno dao do znanja upravo to šta je pokušao da sakrije, podstakavši ih da mu se počnu smijati.

Kao vojna, to jest ratnička klasa, zavisi kako ko gleda, Prelati su oduvijek bili nešto neshvatljivo za mlađe generacije, naročito za one željne ratnih avantura. Još od malih nogu djeca bi se igrala ratnih igara, velika većina uglavnom je birala Warriora, zamišljajući da učestvuju u velikim bitkama protiv moćnih neprijatelja sa mačem za napad i štitom za odbranu. Manji dio koji je imao drugačiji pristup pravio bi improvizovane lukove i strijele, neuspješne imitacije delikatnih oružja, zamišljajući sebe kao Strijelce koji neprimjetno vrebaju iz prikrajka ili se blisko drže svojih predvodnika. Oni najmaštovitiji na razne načine imitirali su pokrete Mejdževa, bacajući blato i štošta drugo na isti način kao što Mejdževi bacaju svoje elementarne napade, no niko se nikad nije opredjeljivao da bude Prelat. Kao najmalobrojnija klasa, Prelati su djeci predstavljali kukavičke ratnike koji se kriju u pozadini i pouzdaju se u sposobnosti drugih da opstanu. Malo ko je zapravo znao išta o njihovim pravim sposobnostima jer su ih sve ostale klase navodno nadjačavale u svakom mogućem smislu. Bilo da se radilo o istinitim istorijskim događajima ili iskrivljenim usmenim predanjima, Prelati jednostavno nisu izgledali toliko privlačno i zanimljivo u poređenju ostalima jer su uvijek opisivani takvima kakvi donekle i jesu, pozadincima. Istini za volju, osnovci su učili o Prelatima jednako mnogo kao i o svim ostalim vojnim klasama, no ova tema bila je izuzetno nepopularna, o čemu su najbolje svjedočile poražavajuće niske prosječne ocjene na datu temu.

Sledio se na mjestu, zamišljeno gledao u prevrnuti komad papira dok mu je ta omražena riječ strujala umom. Već poslednjih par godina, otkako ga je pubertet počeo zahvatati i mentalni potencijal polako počinjao navirati, shvatio je da se razlikuje od mnogih vršnjaka i da je vjerovatno jedan od onih koji mogu vladati mentalnim vještinama daleko višeg nivoa. Te pretpostavke ubrzo su bile potkrijepljene činjenicama, nastavnicima nije bilo pretjerano teško da prepoznaju taj njegov potencijal i usmjere ga prema njegovom razotkrivanju. Uz malo vježbe i nastavničkog savjetovanja polako se upoznao sa sopstvenim sposobnostima, od kojih se prva izražavala blagim vidom telekineze. Druga i daleko primjetnija sposobnost koju je uspio razviti bila je da, bez pretjeranog naprezanja, podigne temperaturu sopstvenog tijela, šta mu je omogućilo da i po najvećoj zimi u školu dolazi u ljetnjoj uniformi sa kratkim rukavima. Štaviše, ta sposobnost pomagala mu je da prebrodi i bolesti kojima je podlijezao; kadgod bi osjetio malaksavost, natjerao bi sam sebe u pregrijavanje i za izuzetno kratko vrijeme bi se oporavio. Kako su dani odmicali ozbiljno se prihvatio ideje da nastavi školovanje vojnim putem, proučavao je vještine Mejdževa, provodio mnoge samotne sate u biblioteci čitajući o njihovim vještinama i pokušavajući da ih nekim čudom prizove kada bi bio siguran da ga niko ne gleda. Toliko je bio posvećen cilju da postane Mejdž da ništa drugo nije dolazilo u obzir, naročito ne Prelat.

- "Jesi li budan?" trgnuo ga je nastavnikov tihi glas iz dugotrajnog, gotovo potpunog odsustva. Osvijestio se i došao sebi, shvativši da je okružen skoro apsolutnom tišinom te da su svi osim njih dvojice već odavno napustili učionicu. Duboko je disao, pokušavajući da spriječi izliv emocija, no suze su se već nabrale u očima i nije im bilo druge nego da kliznu niz obraze jedna za drugom. Ništa nije izgovorio, samo je pridigao svoju preporuku i gurnuo ju nastavniku.

Jedan brz pogled bio je dovoljan da se vidi izvor problema. Očekivao je da će mu nastavnik zamjeriti što je na korak od plakanja, prijatno se iznenadivši kad je podigao pogled preko stola i ugledao kako ga iskusne oči pažljivo osmatraju, da na starom licu umjesto zategnutih crta i dalje stoji jednako prijatan osmijeh kao uvijek. Starac duboko udahnu i izgovori samo jednu rečenicu.

- "Ja sam nekada bio Prelat."

Suzama zamagljeni vid u trenutku se razbistri, stega u grudima brzo nestade. Bunilo u kome se nalazio zbog svoje preporuke brzo se pretopilo u zatečenost time šta je nastavnik upravo izgovorio. Nikada ga nije gledao kao bivšeg Prelata, čovjek je po svom načinu govora, silnom poznavanju raznih vještina i ratnih priča koje je nekada na svojim časovima pričao, i najviše samom svojom čvrstom konstrukcijom, više podsjećao na Strijelca ili Mejdža u poznim godinama, nikada ljut i nikada ne iznoseći bilo šta grdno na vidjelo. Od njega je upravo i naučio tu svoju prvu vještinu, blagu telekinezu. Mnogim učenicima predstavljao je ideal na koji se mogu ugledati, koliko su ga svi voljeli vidjeti i ponekad čuti kakav savjet ili priču ima da ispriča. Da neko poput njega bude upoznat sa vještinom Prelata, ne bi bilo čudno, ali da je pripadnik toliko omražene klase, bilo je teško za povjerovati.

- "Na ratnicima je da nose slavu, ali na Prelatima je da nose ratnike." Progovorio je nastavnik ponovo, jednako staloženim glasom.

Ta tiho izgovorena rečenica imala je veći uticaj na Nika od svih njegovih mu burno ispričanih priča zajedno. Takvom čovjeku jednostavno je morao vjerovati, čak i ako kaže nešto u šta bi svako razuman posumnjao. To staro lice jednostavno je ulivalo toliko povjerenja da se svaki tračak sumnje u bestragu gubio i sve šta bi ostalo tu je da se prihvati kao apsolutna istina. Prilično ohrabren kratkim govorom, zamalo uplakani školarac teško proguta zaglavljenu knedlu u grlu, uze svoje svjedočanstvo i preporuku i podiže se od stola. Prije nego što će poslednji put napustiti učionicu, okrenuo se da poslednji put pogleda uzorno lice koje ga je pratilo već nekoliko godina, klimnuvši glavom i blago se osmjehnuvši, tako se zahvaljujući na pruženom savjetu koji mu je toliko trebao.

Sa novim pogledom na sudbinu, izašao je iz Osnovne Škole po poslednji put, okončavši tako veliku fazu svoga života. Bilo mu je izrazito drago što je završio sa tom zgradom, više neće morati da pješači svakodnevno više od sat vremena u jednom pravcu, no istovremeno ga je obuzimao i mali strah od nepoznatog, osjećaj kakav je već jednom davno proživio kada je prvi put došao u Asurthu. U glavi je okrenuo sve priče o Prelatima na drugu stranu, jer ako se o njima priča toliko loše i ako se smatraju baš tolikim neuspjehom od ratnika, vjerovatno postoji i druga strana koja govori o njihovim vrlinama, o njihovom tragu u vremenu. Jesu nadjačani od strane svih ostalih, no sigurno negdje postoje dokazi o njihovom doprinosu, zašto bi ga inače njegov dugogodišnji nastavnik podstakao da krene u pravcu koji mu je preporukom naveden. Poviše svega, tako naizgled unazađena klasa vjerovatno ne zaslužuje visoko školovanje, a evo u prestonici je smješten upravo najelitniji Amforium poznatoga svijeta.

Odmah je sebi postavio cilj da ode u Amforium, ali više od svega htio je da se pohvali majci na jedinstvenom događaju. Bio je svjestan da je najvjerovatnije bio jedini u odjeljenju koji je dobio takvu preporuku i to ne bi bilo bolno saznanje, jer je sada smatrao da je to znak da je mu je takav put sudbina najvjerovatnije i predodredila. Pun samopouzdanja šetao je niz glavnu ulicu među bijelim zgradama, laganim korakom prilazeći svom predgrađu.

Na njegovu žalost, nesvakidašnje veselje u tren oka je nestalo kada je u daljini začuo veliki prasak, upravo iz pravca predgrađa u kome je živio. Sa više od kilometra udaljenosti buka se čula kao da je bila mnogo bliže nego što stvarno jeste, popraćena iznenadnim naletom vjetra koji je poobarao sve prepreke na koje je naišao, pa čak i njega zamalo.

Ogroman oblak crnoga dima podigao se iz pravca odakle je vjetroviti talas naišao, isti onakav kakav se viđa samo u vrelim ljetnim danima kada bjesne najžešći šumski požari. Plašeći se najgoreg, žurno je presmotao svoje dokumente i gurnuo ih u unutrašnji džep sivog prsluka, te potrčao u pravcu kuće, u pravcu dima.

Iz predgrađa se širila sveopšta panika, narod je glavom bez obzira bježao prema centru, ostavljajući za sobom potpuni kaos, bacajući sve šta su imali u rukama. Oni koji bi posrnuli odmah bi se pridigli i bez okretanja nastavili da trče dalje, ono šta bi im od predmeta ispalo iz ruku ostavljalo se na zemlji da leži. Roditelji su manju djecu nosili u naručju dok su trčali, a stariju djecu su silom vukli za sobom što su brže mogli, samo da što prije nestanu odatle. Zakovao se u mjestu kada je vidio kolika masa naroda mu ide u susret. Poneko bi ga u paničnoj gomili zakačio no nedovoljno da ga obori, dok je gledao kako se masa prorjeđuje i nestaje u pravcu odakle je upravo došao. Osvrtao se ne bi li ugledao nekoga poznatog, no u moru lica nikoga nije mogao prepoznati.

Iz jedne od sporednih ulica možda pedesetak metara ispred njega iznenada istrča cijela četa stražara u bijelim uniformama, noseći oznake Asurthe, jasno je vidio da polovina njih nose mačeve i štitove, a druga polovina trči za njima noseći luk preko jednog ramena, a tobolac sa strijelama preko drugog. Nije čekao da odmaknu predaleko, već pošto su odmakli dovoljno daleko da ga ne primjete potrčao je za njima. No stražari se nisu okretali, i pod punom težinom svoje opreme trčali su toliko brzo da ih nedorasli momak nije mogao dugo pratiti. Vriska i narod obuzet panikom bili su daleko na drugoj strani, ulicama je vladala tišina kakva se ni u najzabačenijoj pustinji ne može zateći. Jedino šta je zapravo raskidalo tu tišinu bio je zvuk plamenova u daljini i nešto šta je zvučalo poput naglog lomljenja stijena. Vrata i prozori na kućama ostavljeni su većinom širom otvoreni, čak i trgovine su napuštene u naletu panike, kao da smrt lično izlazi na ulicu sa namjernom da odvede u propast svakoga na koga naiđe. Sve ostavljeno nadohvat ruke da se ukrade bez svjedoka, no njemu je na pameti sada bila samo jedna stvar: da što brže stigne kući.

Hodao je žurnim korakom dok ne bi sabrao dovoljno daha nakratko da potrči, i tako sve dok nije stigao do glavne ulice, jednako puste kao i ostali prostor kojim je upravo prošao, tek možda desetak minuta pošto je izgubio stražare iz vida.

Činilo mu se da proživljava svoju najgoru noćnu moru, i to upravo onu koju je par puta nedavno sanjao. Kada je zašao u svoju ulicu, ukočio se vidjevši poznatu mu sliku, da je polovinu kuća u daljini progutao plamen veći od života, bukvalno. Sa objije strane ulice, paklena buktinja napredovala je u njegovom pravcu, preskačući sa jedne kuće na drugu kao da ju živo biće natjeruje dalje. Cijelo tijelo govorilo mu je da se okrene i bježi, no nije mogao krenuti ni naprijed ni nazad, samo je stajao u mjestu dok je vatra prilazila. Iako je buktinja bila prilično udaljena od njega, na licu je jasno mogao osjetiti vrelinu plamenova, o čemu su svjedočile kapi znoja koje su mu nezaustavno klizile niz lice i poneke zapinjale na obrvama, a da ih pri tome nije ni primjećivao.

Izenada se na jednoj od kuća pred kojom se plamen zaustavio začuo prasak, prozor na spratu pukao je kada je kroz njega proletio jedan od stražara, padajući tolikom silinom da se odbio od tvrde ulice, ostavio krvavi trag na mjestu udara, prevrnuo se na leđa i zamro. Nedugo poslije toga vrata su se otvorila i jedan od Strijelaca istrčao je napolje, da bi neposredno poslije toga kuća naprosto buknila kao da je na nju prosuta tona ulja. Iz stare dvospratnice je istovremeno kroz svaki prozor i sva vrata provalila silovita vatra, rasipajući staklo i drvo na sve strane kao da je iznutra kakav eksperiment iznenada krenuo naopako.

Ulazna vrata kao da su višom silom odvaljena, silina plamena izbila ih je toliko jako da su ugruvala Strijelca i čak ga izbacila iz dvorišta na tvrdu ulicu. Poluspaljeni nesrećnik jedva se pridigao i pokušao je da korakne, no odmah je pao, ne mogavši da se osloni na svoju lijevu nogu. Vrata su ga udarila tolikom silinom da je vjerovatno slomio nogu, a možda i nešto više. Uz bolne jauke puzao je dalje od kuće, bježeći pred nečime šta će se uskoro prikazati.

Na isti način kao što je sanjao, cijeli minut ili dva pošto je kuću zahvatio plamen i pošto je nesrećnik ispred nje uzalud zapomagao, išetala je žena u samo njemu poznatoj smeđoj uniformi sa oznakom plamene ptice sa njene lijeve strane na grudima. Njeno odijelo bilo je netaknuto vatrom, lice i ruke jednako čiste kao da se ništa nije desilo, izgledalo je kao da je se vatra lično boji i odbija da joj priđe. Polako se odmicala od kuće, hodajući prema mrtvom stražaru kojeg je ranije izbacila napolje, izuzetno čvrstim korakom, dok se ranjeni Strijelac trudio da otpuže što je dalje mogao. Nadvila se nad obližnjim mrtvacem i ispružila desnu ruku. Mrtvo tijelo pretvaralo se u pepeo, pepeo u prah a prah u sivkasti dim koji je obavijao njenu ruku u spirali, obilazio oko ruke par puta i kroz nos i usta ušao u nju poput duvanskog dima. Mrtvo tijelo je nestalo, mesa, kostiju i krvi nigdje nije bilo, samo garava i spaljena uniforma, i isparana oružja da svjedoče da je tu maloprije ležao jedan nesrećnik.

Drugi Strijelac nije daleko odmakao kada se okomila na njega, i Nik je upravo svjedočio prizoru koji ga je već nekoliko puta na smrt preplašio. Čim je žena ispružila svoju lijevu ruku prema ranjeniku, zgrčila svoje prste i namrštila pogled, Strijelac počeo da se valja i vrišti od bola, potpuno zaboravljajući na sve svoje lomove. Vrištao je kao da ga neko živog spaljuje i to se upravo i dešavalo, polako je gorio iznutra i tu ništa nije mogao da uradi. Bez ikakve kontrole grčio se i valjao sa jedne strane na drugu dok mu je koža iz svijetlo narandžaste boje prelazila u skoro krvavo crvenu, mjestimično otvarajući duboke rane. Nesrećnik je gubio dah da je grebao sopstveni vrat do te mjere da mu je krv počinjala navirati iz arterija, sve dok mu žena nije sasvim prišla, stegla šaku iznad njega i utišala ga za svagda. Potom mu je tijelo zbrisala na isti način kao sa prethodnikom, pretvorila u dim i naprosto ga unijela u sebe.

Dah mu zamro od straha, ono šta je bezbroj puta sanjao upravo se dešavalo pred njim. Znao je šta slijedi, žena će ispružiti ruku i na isti način ga ubiti kao dvojicu prije njega, stegnuće sve i jedan mišić u njegovom tijelu dok se konačno život u njemu ne ugasi, pogled će mu se zamutiti i gruba kaldrma biće poslednja stvar koju će ugledati i osjetiti, ali ovoga puta se neće probuditi iz noćne more obliven znojem u udobnosti svoga kreveta. Ako je ikada trebao da pobjegne, sada je bilo krajnje vrijeme, no i dalje nije imao snage ni da se pomjeri, cijelo tijelo naprosto je otkazalo poslušnost i ukočilo se kao baštenski kip.

- "Sviđa mi se taj tvoj pogled." izgovorila je žena pošto je zadovoljno uzdahnula, nakon što je ispila dimni trag svoje poslednje žrtve. Nije se okretala u njegovom pravcu da bi mu dala do znanja da su te riječi upućene isključivo njemu, šta je dodatno pojačalo sve strahove.

- "Š...Š...Šta?" jedva je odgovorio pitanjem na pitanje, jedva iscijediвши jednu jedinu riječ iz grla, ne mogavši bilo šta drugo da izgovori. Koliko god da ga je plašila njegova mnogo puta proživljana noćna mora, još više ga je strašilo to što stvari sada idu novim, nepoznatim tokom koji bi možda mogao završiti još gore.

- "Imaš majčine oči..." govorila je sladunjavo, kao da se obraća sopstvenom djetetu. Još se nije okretala prema njemu, nego je gledala u daljinu, kao da predosjeća da nešto novo dolazi.

Njene riječi potpuno su ga odsjekle, toliko da više nije mogao da progovori, usta su se otvarala ali daha nigdje nije bilo da mu ponese glas dalje od usana.

Izenada se okrenula prema kući sa lijeve strane koja je poslednja zahvaćena plamenom i ispružila lijevu ruku. Kako je naglo stegnula šaku, tako se plamen u kući iznenada proširio a jedna cijela polovina kuće se srušila skoro do temelja, kao kula od karata, kao da ju je viša sila presjekla na dva jednaka dijela a onda jedan naprosto zdrobila. Potom je odmahнула rukom i plamen se iznenada pomjerio dalje od njih, odnoseći mnogo topline sa sobom i omogućujući mu da bar nešto prijatnije prodiše. No njena demonstracija moći iz njega nije izmamila ništa osim još više straha.

- "Dosad si sigurno shvatio da si poseban." smireno je nastavila da priča, okrenuta prema kući. Njen iznenada prijatniji glas ulivao je više povjerenja svakog narednog trenutka. Strahom ubrzano srce postepeno se primirivalo, ukočeni mišići takođe su polako popuštali, a i sam pogled postajao je jasniji, ni sam nije znao šta mu se dešava. Mogao je osjetiti kako tama izvire iz njenog tijela i truje okolni prostor, gasi i najmanju naznaku hrabrosti i širi kaos, ali kod njega, i pored svog straha, izaziva priličan osjećaj poštovanja tolike moći. A onda se okrenula i pogledala ga pravo u oči, naprosto ga prosjekavši tamnim zjenicama.

Njene oči bile su neobjašnjiva pojava, u isto vrijeme toliko nevine i toliko proklete da su ga naprosto privlačile, natjeravši ga da napravi jedan mali, nesiguran korak naprijed, pa poslije toga još jedan, i još jedan. Cijela njena pojava izgledala je neprirodno i izuzetno odbojno, ali istovremeno nešto neobjašnjivo, poput kakve više sile, zapovijedalo mu je da joj se približi, šaputalo mu u podsvijesti, kao da ga je začarala da joj pristupi, kao da je tijelo radilo po svome bez naloga njegove volje.

- "Ja ću ti pomoći." osmjehivala se i napravila mu prve korake u susret. "Vremenom bi mogao post..."

Rečenicu nikada nije dovršila. Zadnje riječi u grlu je pretekao iznenadni krik osjetivši kako joj ledeni metal sleđa prodire kroz grudi i izbija na drugu stranu. Njen poluglasni krik trgnuo ga je iz omamljenosti dovoljno da se zaustavi nedaleko od nje. Naslonila je lijevu ruku na grudi upravo gdje joj se rana otvorila, drhtavo dišući dok ju je odmicala, shvatajući da gleda u sopstvenu krv. Jasno se mogao vidjeti blijedi sivi sjaj kako izvire iz netaknutog malog kristala na vrhu strijele koja ju je upravo probila i kako ga krv polako natapa. Stajao je momak nepomično dok je žena u trenu ostala bez daha i pokušala isti da nadoknadi, pokušala je ispružiti ruku prema njemu i napravila je još jedan korak prije nego što ju je druga strijela pogodila u nogu i natjerala da klekne, manje od pet koraka ispred njega.

Krv joj je sada krenula navirati iz usta dok je pokušavala da se pridigne sa zemlje i uspravi, jedva je uspjela da proširi pluća i uhvati sledeći pravi dah prije nego što ju je i treća strijela pogodila pravo u srce. Oči joj se u trenu proširiše i zakovaše, nezaustavno je pala na bok i izdahnula, u istom trenu i plamenovi po skoro sasvim izgorjelim kućama znatno oslabiše i povukoše se u unutrašnjosti građevina. Visoke plamene jezike zamijeniše gusti oblaci dima i veliko crnilo ponovo se podiglo u nebeske visine dok se vatre polako počеше gasiti.

Između dimnih oblaka, toliko daleko da je jedva mogao vidjeti, nazirala se druga pojava. Nik isprva biješe uplašen, misleći da je u pitanju još gori moćnik od onoga koji je upravo pred njim stajao, srećom oči su ga zavaravale. Pošto se pojava približila, prepoznao je svoga prvog komšije Sezara. Njegova duga neuredna crna kosa bila je privezana u rep da mu

ne pada preko očiju, prizor kakav se nikada nije vidio. Na leđima je nosio tobolac sa još četiri strijele u njemu, a u lijevoj ruci kvalitetan luk kakav se viđa okačen u prestižnom ratnom muzeju. Njegova uobičajena, pokidana jednobojna odjeća zamijenjena je vješto osmišljenom jesenjom maskirkom kakve samo specijalne vojne jedinice koriste. Čovjek za koga je navikao da izgleda kao zapušteni besposličar koji većinu vremena provodi spavajući u hladovini prvog drveta na koje naiđe sada mu je ličio na elitnog ratnika, i to na Strijelca specijalca, na vrsnog Rendžera.

Momak se radosno osmjehnuo, no njegov osmijeh nije potrajao. Umjesto da mu poznato lice prijateljski uzvrati, munjevito je isukao sledeću strijelu i napeo luk, te prizvao isti onakav sivkasti sjaj kojim je maloprije ubio ženu pred njim.

- "Ne mrdaj, proklet ne bio!!" dreknuo je dok je prilazio korak po korak, spreman da opali. Strijelu nije usmjeravao prema grudima kao što svaki Strijelac nastoji da radi nego prema glavi, kao da ga je htio pravo među oči gađati. Momak se pogubio, nije mogao da shvati zašto se neko koga poznaje godinama sada toliko odbojno ophodi prema njemu, uplašio se da je Sezar poludio i da će ga vjerovatno ustrijeliti na mjestu ako se iznenada pomjeri.

Prišao mu je toliko blizu da bi i najnesposobnija budala mogla sa te daljine da mu smjesti strijelu pravo u čelo. Gledao je ratnik momka pravo u oči, potom naginjao glavu na jednu pa na drugu stranu, kao da mu odmjerava lice, tražeći možda izvjesne crte da vidi da li mu se ličnost promijenila. Potom je popustio strunu na luku i spustio oružje, vrativši isukanu strijelu u tobolac i uklanjajući sivkasti sjaj sa iste.

- "Nije te zatrovala." izustio je s neizmjernim olakšanjem i pristupio mrtvom tijelu između njih. Nik je polako presabirao svoje misli, i svoj dah, i polako obuzdavao srce koje je od naizmjeničnog prepadanja lupalo jače nego ikada do tada.

Odjednom, ogromni lom sa lijeve strane, popraćen prodornom bukom nalik na lavinu... Zidovi kuće na kojoj je žena ranije iskazala svoje moći ostali su bez podrške i naprosto se urušili.

- "Gdje mi je majka?" usudio se da pita dok je iskusni ratnik izvlačio strijele iz svoje poslednje žrtve, brisao krv sa njih i zagledao kristale na vrhovima. Jedan od njih bio je napukao, no ratnik kao da nije obraćao naročitu pažnju nego ga je svejedno očistio i sklonio u stranu sa ispravnim.

- "Nećeš ju nigdje naći..." razočarano izusti Sezar, ne podižući pogled sa svojih borbenih alata, "Ona je prva nastradala." Ratnik nije imao snage da pogleda unesrećenog momka u oči da mu objasni šta se sve ovdje izdešavalo, samo je spustio pogled na beživotno tijelo ispred sebe dok je završavao započetu misao, "Za tvoje dobro, zaboravi šta si danas vidio, i zaboravi na mene." Potom se podigao na noge i poslije nekoliko koraka nestao iza najbliže kuće, najvjerovatnije zauvijek iz Nikovog života.

Istovremeno, tijelo mrtve žene poče iznenadno da blijedi, kao u pričama kada odabrane duše napuštaju svijet živih pošto ispune svoju ovozemaljsku namjeru. Čitao je o tome nekada davno, no nikada nije sanjao da će jednog dana stajati ispred tijela koje postepeno gubi svoju čvrstoću i popušta pod težinom sopstvene odjeće. Prelaz je postajao sve brži, sve dok mrtvo tijelo nije u potpunosti nestalo, ostavivši iza sebe tek taman komad odjeće

i tek malko sasušene krvi da svjedoči o njenom postojanju. Slično sudbini dvojice Strijelaca, ali ovoga puta nije bilo dima.

Srce mu je sada već donekle smirenije tuklo, ali pogubljene misli preticale su jedna drugu u haosu nedozrelog uma. Tek kada je bio siguran da se sve smirilo, potrčao je niz ulicu prema svojoj kući, da bi zatekao potpunu ruševinu na mjestu gdje je nekada stajala jedna od možda najljepših tvorevina u predgrađu. Kuća je srušena skoro do temelja a vrelina plamena bila je dovoljno jaka da istopi i metalnu ogradu čak na drugom kraju dvorišta. Bacio se u prekopavanje gareži ne bi li mogao spasiti bilo šta vrijedno, razbacivao je polusagorjele daske i pomjerao krš koliko je mogao ali slabo da je išta našao. Izgubio je sve šta je imao, no nije mogao da plače, i pored svega oko njega vjerovao je da je majka možda preživjela. Možda zbog svojih obaveza čak nije bila ni prisutna kada se nesreća desila, možda je ostala u trgovini u centru grada i upravo se vraća, nesvjesna ovih događaja. Nalazio je ko zna kakve razloge da ne povjeruje Sezarovoj priči, koliko zbog toga što ga je kao čovjek zaista razočarao, toliko i zbog straha da ne zna šta će da uradi ukoliko je stvarno ostao sam.

Njegova soba nastradala je jednako kao i cijela kuća, ostao je uglavnom samo pepeo. Od kreveta je ostao samo metalni ram, velikog ormara nije bilo, nijedna knjiga niti komad odjeće na policama nije preživio plamen, a ni police nisu bile bolje sreće. Uhvatio je garavi komad namještaja koji je nekada bio njegov mali ormar i pokušao da izvuče najnižu fioku, koja se raspala čim je povukao za ono šta je od nje preostalo. Sakriveni u pepelu i spaljenoj koži, pod mekim prstima se pronađoše prvi čvrsti predmeti, kovanice, i dalje tople od buktinje koja je doskora tu bjesnila. Četiri srebrnjaka i pregršt bakrenjaka, novčana vrijednost dovoljna da se skromno opstane cijelih sedam dana, to je bilo sve šta je uspio da iznese iz kuće. Njegova ušteđevina kojom je planirao majci uzeti nekakav ukras, možda li nakit, za rođendan koji joj je bio za nešto više od mjesec dana.

Čudan osjećaj ga je natjerao da pregleda prostor iza kuće. Iskoračio je iz ruševine i nije se previše iznenadio šta je zatekao. Nekada razlistala vinova loza iznad ulaznih vrata sasušila se i velikim dijelom izgorila, drvena konstrukcija takođe je prilično nastradala, ostatak nekada predivne bašte izgledao je kao da ga je nešto zatrovalo. Čak je i baštensku ostavu za alat zahvatio plamen, no mala brvnara i dalje je stajala, izgledalo je kao da ju je plamen zaposjeo ali na kraju ipak odlučio da ju poštedi. Ulazna vrata i dalje su bila u komadu, uspio je da ih otvori i uđe unutra.

Krov kućice progorio je na nekoliko mjesta i dnevna svjetlost prodirala je u inače uvijek mračan kutak njihovog svijeta. Gledajući prema policama na najudaljenijem zidu, zakoračio je i zamalo pao, spotakavši se na nešto šta je izgledalo kao spaljeni komad odjeće odmah iza praga. Prepoznao je tu svijetloplavu tkaninu, bila je to ukrasna traka sa haljine koje je nosila majka kada ju je jutros ostavio da spava pored ulaznih vrata.

Sezar je na kraju ipak bio u pravu, zadesila ju je sigurno ista sudbina kao stražare, prokletnica ju je dohvatila i ukrala joj i tijelo i dušu. Htio je zaplakati, no kada je podigao pohabani komad odjeće primjetio je nešto šta ranije nikada nije vidio, šupljinu u jednoj od dasaka na podu. Kleknuo je, gurnuo prste u rupu i snažno povukao, podižući dasku i otvarajući rupu u podu dovoljno veliku da se u nju ugazi objema nogama do koljena.

Unutar skrivene komore, omotana paučinom i prekrivena pristojnim slojem prašine, jasnim svjedocima da dugo vremena tu stoji netaknuta, bila je drvena kutija za nakit. Na poklopcu je bio izrezbaren oblik kakav do tada kod svoje majke nikada nije vidio, neobičan

ukras nalik na krilati krst. U bravici nije bilo ključa, no to ga nije spriječilo da dođe do njenog sadržaja. Šta mu sad vrijedi jedna kutija kada više ništa nema u životu? Istovremeno očajan i ljut, tresnuo je kutiju nekoliko puta o tvrdi pod, dok se nije razbila na dva dijela.

Skromna drvena kutija u sebi je sakrivala veliko blago, srebrnu ogrlicu istog oblika kakav je bio iscrtan na vrhu kutije koj je upravo upropastio, sa blijedim dijamantom u sredini. Još jedna stvar koju će uspjeti iznijeti iz paljevine.

Samotnjački život ostavio mu je malo izbora. Osim majke, nije imao poznate mu rodbine, a ni u gradu nije imao poznanika u koje se mogao pouzdati da bi mu pružili prenoćište, kamoli šta više. Možda bi mu se komšije dobrovoljno ponudile, ali ni sa kim od njih nikada nije provodio dovoljno vremena da stekne bolje poznanstvo. Bio je sada potpuno svjestan da je ostao sam, bez krova nad glavom i bez ikoga da mu pomogne da prebrodi to šta mu se upravo desilo, no za razliku od mnogih koje bi u takvim trenucima obuzela panika, ostao je prilično staložen. Sa tek nešto više od četiri srebrnjaka u džepu i slomljenom drvenom kutijicom veličine šake, krenuo je u jedinom pravcu koji je mu je preostao, tamo kuda se nakastio prije nego što ga je ovaj pakao zadesio, u Amforium, u nadi da će pronaći način da preboli sve šta je upravo preživio.

Poglavlje 02

- Maćeha -

Sjedila je pored otvorenih vrata i posmatrala šumu. Dan je bio topao, lišće na tim prostorima još nije počelo da mijenja boje prema nijansama grimiza i zemlje, tu je bilo i poslijepodnevnog Sunca da sve osvijetli i prikaže u punoj ljepoti, kao i bezbroj puta ranije. Ipak, i pored sve te ljepote, Valirija nije uživala u prizoru. Vidjela je i previše zima da bi je ljepota toplog ljetnjeg dana dotakla i, osim toga, imala je preče brige nego da uživa u pogledu koji označava završetak ljeta i početak još jedne teške zime.

- "Gdje je?" mrmljala je bijesno. "Zar je tako teško loviti divljač?" Odjednom, više nije mogla da sjedi u mjestu. Ustala je i krenula po plašt i oružje, ali se zaustavi na pola puta do njih. "Budalo!" prebacila je glasno sebi. Iako to nije primjetila, mrmljala je sebi u bradu. "Šuma je ogromna, a čak i da znaš na koju je stranu otišao, trebala bi ti godina dana da ga pronađeš. Zato si i izabrala ovo mjesto za skrovište, ludo!" Nije osjećala naročitu želju da se vrati nazad do vrata. Umjesto toga, nastavila je u prvu sobu kućerka. "A šta bi bilo i da ga nađeš? Nasmijao bi ti se u lice, luda starice, eto šta bi uradio!". Skoro je mogla da ga zamisli, svog učenika sa lovinom u ruci kako joj se podsmijeva.

- "Zar tako malo vjeruješ u mene, učiteljice?" rekao bi, gledajući ju sažaljivo "Zar tako malo cijeniš svoje znanje i svoju sposobnost da ga preneseš?" Valirija je skoro mogla da mu čuje glas, kao da upravo sada stoji pred njom i da joj izgovara riječi koje ona nikako ne bi htjela da čuje.

- "Ne, neću ići da ga tražim! Bolje da leži mrtav u nekoj guduri nego da mi se smije!", nastavila je sa svojim gundanjem. Polako je razgledala kuću, trajno sklonište koje je napravila sopstvenim rukama toliko davno da se jedva sjećala dana kad je prvi put došla ovdje. Dvije male povezane sobe sa dva ognjišta zarad idealnog grijanja bile su joj sasvim dovoljne. Prva prostorija je služila kao trpezarija i kuhinja. Šerpe i tiganji su visili sa tavanice ispunjene željeznim kukama pozabijanim u kamen, kao i jedan omanji fenjer. Njen iskrzani plašt je visio sa kuke pored vrata, ulaza u spavaću sobu, a staf i štapić su bili u svojim držačima pored, uvijek nadohvat ruke. Na potpuno suprotnoj strani od ulaznih vrata stajao je prorez koji je vodio u drugu sobu. Tom prostorijom dominirao je sto, izrezbaren ledom i kamenom od jednog komada drveta, sa parom identičnih stolica sa dobro odrađenim, jednostavnim niskim naslonima. Osjetila je ponos dok je sve to sagledala, isto kao i ognjište od staljenog kamena, njenih ruku djela. Nastavila je da gleda dalje, pokušavajući da skrene pažnju od jasnog neprisustva svoga učenika.

Slaba vajda. Iznad nejake vatre visio je kvalitetan gvozdeni kazan koji je dječak davno kupio u obližnjem gradu, položivši time njen prvi test. Još nije bio ubio čovjeka sirovom snagom uma te je smio da se kreće među ljudima, mada je morao dobro da pazi da se ne razotkrije i nastrada kao mnogi od njegovih prethodnika.

Valirijin pogled odluta do desnog ugla polumračne sobe, mjesta gde su stajale njegove stvari, jedino šta se zaista moglo smatrati njegovim. Stara plava košulja Mejdža koju je naizgled odavno prerastao, prebačena preko korpe sa malim, skoro dječjim štapićem koji je upotrebio da bi došao do nje. Znala je šta je još u korpi, još jedna uspomena, i prišla je da je

uzme. Gornja polovina slomljenog stafa zablislata je pod slabom svetlošću. Pomazila je drvenu glavu, osjetivši kako je hrapava pa se zagledala u napukli plavi kristal na vrhu. "Grub, skoro kao i dječak koji ga je davno koristio."

Uspomena joj izmami osmijeh. Prisjetila se mladog momka od jedva sedamnaest godina kako baca na nju elementarne napade, napade koje je odbila sa izuzetnom lakoćom. Sjetila se kako je bilo lako razoružati ga, sjetila se straha u tim nevinim crnim očima kad je shvatio da nema čime da se brani i njegovog iznenađenog izraza na licu kada mu je bacila svoj rezervni štapić. Njegove nade, pa zapanjenosti kad je prvi put probudio svoju moć i pokušao da ju iskoristi upravo protiv nje. Njegovog šoka i nevjerice kad je prepoznao ko je i šta je ona i potom pokorno kleknuo, shvativši da je njegovoj potrazi za sudbinom došao kraj.

Ali to je bilo prije više od tri godine, tokom kojih ga je naučila više nego sve škole za sve svoje godine stručnog vaspitanja zajedno mogu da pruže. Nevine oči su mu se promijenile, pukotine u oklopu njegove duše se ispunile i, na Valirijino zadovoljstvo, počeo je da ju čita. Momak je bio njen u potpunosti, njen ponos i njena muka, a ona je postala jedina osoba kojoj je vjerovao i to samo zato što više nije imao kuda, kao ni ona.

Odjednom, Valirija začu pucketanje lišća, zvuke sitnih koraka, i trgnu se iz prisjećanja. Bacila je slomljeni staf nazad na svoje mjesto, uzela pojas sa štapićem i hitro ga stavila oko uskih kukova, pa, spremna za borbu, pogledala kroz otvorena vrata. To je bio on, obučen u trošno odijelo Mejdža u kome je jutros otišao. U jednoj ruci je držao zeca i dvije jarebice, a u drugoj zeleni staf, visok kao i on sam, koji mu je ona dala tog jutra. Osmjehivao se, iako mu je crna kosa bila oblijepljena znojem, a odijelo prašnjavo i isprskano krvlju. Namjestivši olujni izraz lica, pogledala je u nebo. "Kasno popodne." odmjerila je Valirija vješto.

- "Gdje si ti do sad?! Trebalo je odavno da se vratiš!" zagrmila ga je čim je ušao u kuću, strogo kao i uvijek. "Naredila sam ti da se vratiš što prije, čim nešto uloviš!" Učenikov osmijeh iščeznu i zamijeni ga stid. Ostavio je staf u ležište kraj vrata pa spustio lovinu pored ognjišta. Velika nevolja se razvila, spremna da se pretvori u kobnu oluju svakog časa, i on je to vrlo dobro znao.

- "Žao mi je." konačno progovori, gledajući postidjeno u pod ispred svojih cipela. Izgledao je kao mališan koji očekuje šibu, iako je Valirija odavno prestala da ju koristi jer je taj način kažnjavanja bio ponižavajući, koliko za nju toliko i za njega. Ionako, za šibu nije više bilo potrebe jer su postojali bolji načini za utjerivanje discipline.

- "Zato što me nisi poslušao i vježbao si elementarnu kontrolu umjesto da se odmah vratiš ili zato što sam te uhvatila?" upitala je strogo, čitajući ga tečno kao i uvijek.

- "Oba. Obećao sam da ću slušati, a ipak to nisam uradio." Odgovorio je tiho i Valirija ugleda malu pukotinu tek otvorenu u njegovom oklopu duše. Bio je bijesan na sebe... "Već dva mjeseca vježbamo pokrete koje nikad neću moći da upotrijebim. Bojao sam se... da sam izgubio osećaj..." dodade kao da se pravda, mada je bio potpuno svjestan da od toga nema nikakve koristi.

- "Uzimaj oružje i brani se!" naredila mu je oštro, zgrabivši svoj štapić, da ga ponovo uvijeri koliko su te početničke vještine beznačajne, a i da ga kazni zbog neposluha. Večeras će u krevet otići modar, to je bilo sigurno.

Podigao je pogled, po prvi put od kada se vratio i ona osjeti prisjenak straha u njemu, tamnu mrlju na njegovoj duši. Sasvim razumljivo, pošto je ona bila možda jedina koja je mogla da ga nadjača, a samim tim i ubije. Ipak, trudio se da ga ne pokaže jer ga je učila da se nikad ne boji, te da je strah slabost koja se može odagati isključivo snagom volje i vrhunskom koncentracijom.

- "Ne želim da se borim protiv Vas, gospodarice. Vi ste jedina koja može da me nauči vještinama profesije." reče snuždeno uz persiranje, pokazavši dlanove kao dokaz da je nenaoružan, ne bi li nekako izbjegao sukob koji se upravo spremao. Štapić mu je i dalje bio vjeto prikriven u koricama na leđima, gdje mu ga je pripasala jutros, netaknut.

- "Moraš biti kažnjen. Ugrozio si nas svojom nesmotrenošću. Da li se slažeš da ti sljeduje kazna za tako neodgovorno ponašanje?" upitala je strogo ali staloženo, probadajući ga pogledom, tražeći nove praznine na oklopu duše. Našla je par, plitku pukotinu straha i jednu dublju, vezanu za tugu zbog devojke kojoj se nije javio od početka obuke. Našla je i pukotinu od bijesa koji je osećao prema njoj, donekle prikrivenu. Dugotrajna i mukotrpa obuka uradila je svoje, osposobila ga je da svjesno kontroliše svoje emocije... skoro sve.

- "Ne želim da se borim. Molim te, nemoj..." ponovio je, ovoga puta bez oslovljavanja i Valirija shvati da sada i on nju čita.

- "Šta sam ti rekla o borbi? Ne bi trebalo da joj se raduješ ali ne smiješ ni da je izbegavaš!" progovorila je sada prijekornijim, vaspitačkim tonom. "A ovu borbu nećeš izbjeci. Ovo će ti biti test. Ako ne zadovoljiš, ubiću te i naći boljeg za obuku, nećeš biti prvi niti poslednji koji gine od moje ruke!" Ruka mu je krenula ka svome oružju ali je stala kad ga je dohvatila. Valirija je pročitala njegov strah, još jači nego prije.

- "Počni." reče njen učenik napeto, i glas mu zadrhta na zadnjem slogu. Valirija refleksnim zamasima napravi dva zida sa strane, radi zaštite od njegovih napada, pa zamahnu u direktnom napadu na jedan od njegovih, zadovoljno se osmijehnuvši kad je popustio i kad je vazduh pukao sam od sebe neposredno ispred njega, odbacivši ga unazad i zamalo ga istjeravši preko kućnog praga.

Još je bio slabiji od nje, ali ne previše...

Poglavlje 03

- Drugi dom -

Asurtha je veliki grad, i to ne samo za one koji u njoj provode veliki dio svoga života. Kako nikada nije odstupao dalje poznatih mu puteva do Osnovne škole, ovi dijelovi grada izgledali su mu veći i strašniji nego što zaista jesu. Da stvari budu još i gore, tumarajući po nepoznatim ulicama, Nik je protraćio ono malo dnevne svjetlosti što je preostalo od toga teškoga dana, noć ga je polako sustizala a da toga nije bio ni svjestan. Ulice su sve ličile jedna na drugu, nigdje nikakvih naznaka da napreduje do željenog cilja, no ipak je nastavljao hodati dalje uz nadu da će se zamišljena zgrada sama od sebe pojaviti ispred njega. Rijetki prolaznici kao da nisu obraćali naročitu pažnju na njega, za mnoge je izgledao kao još jedan prljavi probisvijet koji tumara u potrazi za kakvim zgodnim kutkom gdje bi se mogao zauvijek da prebrodi noć ili možda štošta da ukrade čim shvati da ga niko ne gleda.

Jedino šta je znao bilo je da je Amforium na sasvim suprotnom dijelu grada od kuće te da svaki korak dalje od polazne tačke znači korak bliže do odredišta i možda novog života, i ta misao bila mu je jedina vodilja. Nažalost, nedovoljna da ga ispravno usmjeri.

Umor ga je postepeno savladavao, svaki naredni treptaj i uzdah zahtijevao je sve više snage, koje on jednostavno više nije imao. Kristalno čiste svjetiljke koje su obasjavale ulice sa vrhova svojih stubova polako su se pretvarale u zamucene svjetlosne lopte dok mu se vid postepeno smrkavao, zgrade sa obje strane ulice postepeno su gubile oblik i stapale se jedna sa drugom u visoke zidove. Prostrana ulica kojom je hodao počinjala je da mu liči na tamni tunel koji se sa svakim narednim korakom sužavao i sve više gubio u mraku, sve do trenutka kada su mu očni kapci postali isuviše teški da bi ih ponovo otvorio i kada se konačno prizemljio svom težinom, i ostao tu gdje je zalegao.

* * *

Ni sam nije bio svjestan vremena koje je prolazilo, niti stvari koje su mu se dešavale, ničega osim tame i mrtve tišine od koje je sve počinjalo i kojom se sve završavalo. Naposljetku, mračni san teško ga je popuštao, tama se postepeno razilazila i prepuštala se prejakoj svjetlosti dok je okolni prostor dobijao prepoznatljiv oblik. Nepodnošljiva tišina naposljetku se pretvori u niz neobjašnjivih šumova dok se konačno nije osvijestio i pribrao da shvati gdje se nalazi.

Ležao je udobnoj postelji u jednom od nekoliko drvenih kreveta, u sterilnoj bijeloj prostoriji skoro velikoj kao njegova vječita učionica. Osjetio je blagu hladnoću posvuda po tijelu i podigao lagani pokrivač, naježivši se kada je shvatio da je pod njime kao od majke rođen, bez ijednog komada odjeće na sebi. Osvrtao se ne bi li spazio svoju školsku uniformu, no nigdje ničega nije bilo, ničega osim monotone i prodorne bjeline. Pokušao je da se podigne sa jastuka, no iznenađan bol u leđima još brže ga je vratio na mjesto. Osjećao je težinu svog tijela na najgori mogući način, jedino šta je uspio postići jeste da se uz dosta napora i stenjanja prebaci na lijevi bok i okrene prema jedinom prozoru u prostoriji i tako se namjesti u manje bolan položaj, da se odmori od napora koji ga je već izmorio.

Satima je besciljno posmatrao zelenilo sa druge strane prozorskog stakla, činilo mu se da gleda u krošnju nepoznatnog mu drveta, šta mu je davalo do znanja da je njegova prostorija na izvjesnoj visini od zemlje, možda čak i na višem spratu kakve zgrade. Zamišljeno gledajući u zelenkaste oblike, očajno je pokušavao da u glavi sastavi bar poneki dio svoga sada razbijenog života. Mnogi dijelovi slagalice su nedostajali, prije svega razlozi koji su doveli smeđu prokletnicu da dođe u predgrađe i iskali svoju moć pred njegovim očima. Da li je njegova majka bila prava ili slučajna meta i zašto, zašto je on bio jedini koji je ostao živ da svjedoči o užasu koji se dogodio tog dana? Zašto se Sezar toliko dugo pretvarao da je tek jedan od bijednika predgrađa dok je zapravo bio stručni ubica i koja je bila poruka njegovih riječi? Koja je bila svrha svega ovoga? Teške misli nisu izazivale ništa drugo osim bola u srcu i gorčine u grlu...

A tek poslednje riječi žene koja je umrla pred njegovim očima, na samo tri koraka od njega. Da li je on stvarno toliko poseban da se možda sve ovo desilo upravo zbog njega? Možda je došla upravo zbog njega... možda... vjerovatno... sigurno...

Ulazna vrata se poslije nekog vremena polako otvoriše i primjetna škripa metala trgnu ga iz dalekih misli. Srce mu je poskočilo u strahu, a misli ga navodile na najgore; nikada u životu nije se osjećao ovako bespomoćnim. Nekoliko lakih koraka odzvonilo je kroz mrtvu tišinu prostorije i zaustavilo se u njegovoj neposrednoj blizini, njemu iza leđa. Skoro da je mogao osjetiti kako se nepoznata pojava nadvija preko kreveta i preko njega, no nije imao ni snage ni volje ni hrabrosti da se okrene.

- "Budan si..." ženski glas umirio mu je nerazumne strahove, ali samo nakratko.

- "Gdje sam?" pitao je dosta teškim glasom pošto je sabrao daha da progovori. Nije pokušavao glavu da okrene da ju pogleda, ne zato što nije htio nego što nije mogao, konačno se uspio namjestiti tako da bol u leđima nestane.

- "U Amforijumu." pričala je žena prijatnim glasom, polako napravivši još par koraka, "Pronašli smo te nedaleko odavde kako ležiš bez svijesti u jednoj od sporednih ulica, sa našim dokumentima u džepovima. Sjećaš li se ičega?"

- "Samo plamenova..." promrmljao je, bolno i nevoljno.

Žena iskorači između sterilnih kreveta i pristupi prozoru, prošavši pravo ispred njega i ušetavši mu u vidno polje. Njeno prijatno lice donekle prikriveno dugom riđom kosom izgledalo je bezbrižno, ali opet izazivajući nekakav neobjašnjivi strah kod Nika. Povjerenje je uvijek bilo nešto šta je on teško uzimao zdravo za gotovo, naročito kada je riječ o ljudima za koje prvi put čuje i sa kojima se prvi put sreće.

- "Čudo je što si uopšte živ. Više od mjesec dana ovdje ležiš bez svijesti..." Njen glas zvučao je zabrinjavajuće kada je počela da mu se obraća, skoro kao da je bio isti onaj glas koji ga je mamio ranije, ili se bar njemu tako činilo zbog dosta sličnog načina ophođenja, činjenice da priča s njim leđima mu okrenuta i kao da mu govori sa visine. Zgrabila je prozorske okvire i širom ih otvorila, dozvolivši vjetru da zahvati ustajali vazduh iz prostorije i povuče ga napolje.

- "Hoću da idem odavde!!" proderao se i naglo se podigao sa kreveta bez razmišljanja, vrisnuvši od bola ali se nekim čudom zadržavši u poluuspravno položaju. Bol ga je toliko presjekao da je na trenutak pomislio da mu se tijelo rasporelo pravo po sredini i da će svakog trenutka da se raspadne. Kao zaglavljn između dvije stijene, nije se mogao vratiti u prethodni položaj, niti pridići u višlji, neizdržljiva bol prisilila ga je da se zadrži u posve neprirodnom položaju i očajno stenje. Ubrzano je disao dok se žena hitrim korakom odmakla od prozora, te mu pomogla da se vrati nazad u ležeći položaj, namjestivši ga kako mu najviše prija, začudo ne prouzrokujući pretjerano mnogo bola.

- "Ožiljci su ponekad bolniji od rana koji su ih nanijeli." prošaputala je i naslonila svoju tanku ruku na njegov trbuh. Osjetio je kroz tanki pokrivač koliko joj je ruka hladnija od njegovog tijela, no to se brzo promijenilo, uz kratak plavkasti sjaj dodirna tačka kao da je uzavrela dok se prosijecajući bol postepeno pretapao tek u manje utruće. Odjednom se osjetio sposoban da se podigne iz postelje i to bi i uradio da je imao bilo kakav komad odjeće da ga pokrije. "Odmori se." Izustila je žena pošto se uspravila, i polako nestala iza vrata jednakim hodom sa kakvim je i prvobitno ušla.

A šta je drugo mogao da uradi nego da poslušati i pogledom ju isprati? Kada su se vrata ponovo zatvorila i kada je u sobi naizgled ponovo zavladao tišina, odahnuo je, ni sam ne znajući zašto. No tišina nije potrajala.

Zatvorena vrata mnogo toga mogu da sakriju, ali zvuk nije jedna od tih stvari. Ako se tome pridoda i poprilično širok hodnik sa druge strane, sa ne previše buke u pozadini, prilično jasno se može čak i izdaleka čuti šta se govori, ukoliko je neko voljan obratiti dovoljno pažnje. Uz malo stenjanja, namjestio se sada na desni bok, okrenuvši se prema vratima i utišavši čak i svoj dah da bi što bolje čuo šta se dešava. Odmah je mogao primjetiti da sa druge strane vrata dopire nekoliko glasova, očigledno je bilo da je žena razgovarala bar sa dvojicom muškaraca i očigledno se vodila priču o njemu jer je mogao prepoznati zvuk sopstvenog prezimena kad god bi ga neko od njih pomenuo. Poneku riječ mogao je razumjeti, no nedovoljno da shvati suštinu njihovog razgovora koji je poprilično potrajao.

Kvaka na vratima blago zaškripa, blago ga preplašivši, ali se vrata ne otvoriše odmah. Sa nekoliko poslednjih riječi, ženski glas utihnuo je i izgubio se među odjecima lakih koraka, poslije čega je uslijedila kratka razmjena između muških glasova i naposljetku vjerovatno jedina rečenica koju je u cjelini mogao razumjeti.

- "Vidjećemo šta moj prijatelj ima da kaže ..."

Prijatelj? Nik nije imao nijednog pouzdanog prijatelja bez obzira što je dobro poznao skoro polovinu svoje školske generacije. Sve ih je smatrao tek poznanicima jer nikome od njih nikada u potpunosti vjerovao. Prije ili kasnije, svako će zloupotrijebiti ono šta mu je povjereno za sopstveni interes, to je iskusio i previše puta na sopstvenoj koži. Oni koji su sebe nazivali njegovim prijateljima bivali bi uz njega samo iz njihove sopstvene koristi, ali sada u ovakvom stanju, ko bi imao ikakve koristi od njega?

- "Držiš li se?" pitao ga je stari nastavnik Rampart, zakoračivši u sobu i sjednuvši na susjedni krevet, spuštajući pored sebe veliki komad plašta ispod koga je očigledno nešto donio. Poznato staro lice momku neodoljivo izmami smiješak, ali od toga ništa više. Nik mu ne odgovori, samo blago potvrdno klimnu glavom. Još jedan mali osmijeh iskrao se iz dubine

duše, ali oči nisu pratile sliku dobrog raspoloženja. Nije mu dugo trebalo da pogne glavu i pokuša da ih sakrije. "Znaš li šta se tačno desilo?"

Na pitanje odgovora nije bilo. Mlade oči nisu se pridizale, samo je glava jednako blago, ali sada odrično klimala. Naravno da se sjećao noćne more koju je nekim čudom preživio, i to svakog pojedinačnog detalja od početka do kraja, ali i sama pomisao da počne pričati svoj doživljaj bila je dovoljna da se srce zgrči i grlo stegne, a oči usljed naviranja suza zamagle. Jedino šta mu je preostalo bilo je da potiskuje bol to što dublje može, sa sve dubokim uzdasima kao jasnim pokazateljima njegovih muka, koji su se redali jedan za drugime.

- "I šta sad... ?!" poluglasno je momak izustio poslije izvjesnog vremena, jedva se suzdržavajući da ne počne da plače. Za njega, budućnost više nije postojala, sve šta je u svome životu smatrao bitnim jednostavno je nestalo i, osim želje za objašnjenjem kako se to desilo, više ničega nije imao da ga gura dalje.

- "To upravo rješavamo, zato sam i došao." iznenadio ga je posjetilac vrlo prijatno. "Ako nemaš ništa protiv, od danas ćeš biti u skrbništvu moga bratića Roberta. Živi upravo ovdje pored Amforijuma." objasni mu starac, rukom pokazujući prema prozoru, usmjeravajući njegovu pažnju prema prvoj kući sa druge strane dvorišne ograde, upravo sa druge strane drveta u koje je toliko vremena gledao.

Isprva, Niku je bilo i više nego drago što je shvatio da ipak još uvijek ima na koga da se osloni, ali i pored toga se nije mnogo bolje osjećao. Lijepu vijest brzo je pokvarila tegoba od pomisli što će sada možda biti na teretu nekoga ko nije ničim zaslužio da ga izdržava. Znao je da stari Rampart ima dobre namjere ali opet...

- "Da li moram da se povinujem?" pitao je žalosnim glasom kao da još uvijek nije spreman da povjeruje u istinitost onoga šta mu se nudi.

- "Naravno da ne moraš, ali ti je i dalje potreban dom, i neko da te zbrine i izvede na pravi put." osmjehnuo se Rampart i podigao se sa svoga mjesta, potapšao momka blago po ramenu i potom krenuo prema vratima, ostavljajući svoj paket za sobom. No prije nego što će izaći, starac se osvrnu i poruči mu prijateljski: "Ja sam uvijek tu ako ti išta zatreba..."

Nestrpljivi momak nije dugo čekao da se dohvati zamotanog paketa, otvorio ga je istoga trena pošto je ponovo ostao sam, prijatno se iznenadivši ne toliko skromnom sadržaju. Nasmijao se kada je prepoznao svoju malenu kutijicu za nakit, osvježenu i obnovljenu. Dvije šarke sa njene stražnje strane bile su popravljene a u bravici je stajao novi ključić. Unutra je našao ono šta je očekivao, ali i ono šta nije. Kutijica je bila puna srebrnjaka, a na samom dnu, pošto ih je istresao na krevet da bi ih izbrojio, zaštićena tankim slojem tkanine, stajala je uglancana njegova srebrna ogrlica. Osim njegove kutijice i dokumenata, u paketu je bilo umotano novo školsko odijelo, uredno složeno i prijatnog mirisa kao da je maloprije skinuto sa police i svježe oprano za svaki slučaj.

* * *

Sa novom dozom samopouzdanja, narednog jutra podigao se čim je otvorio oči, nekada rano prijepodne, ne pretjerano rano. Prvo veliko iznenađenje bio je skoro potpuni izostanak bolova, bez ikakvih tegoba uspio je da se uspravi i da iskorači iz svog kreveta, da se uspravi na sopstvene noge i protegne se bez stenjanja. Drugo iznenađenje uslijedilo je kada je počeo da oblači svoje novo sivkasto-plavo školsko odijelo, kada je shvatio da je sve kao krojeno po njegovoj veličini, čak i krute školske čizme savršeno su mu pristajale na noge.

A treće iznenađenje dočekalo ga je sa druge strane vrata. Pošto se spremio, dohvatio je svoju kutijicu i krenuo iz sobe. Hodnik Amforijuma izgledao je prilično uredno i prilično prazno, ali njegovi koraci nisu gromoglasno odjekivali kao što je on isprva očekivao, pošto su po podu bila razvučena dva duga jeftina tepiha cijelom širinom poda. Nije znao kuda tačno ide, iskreno rečeno nije ni obraćao pažnju ni na šta osim na sopstvene misli, i već poslije desetak koraka zveknuo je u nešto, upravo na presjeku dva hodnika. Sudar je bio tako jak da ga je srušio na pod, i Nik je blago zastenjao od bola prouzrokovanog kada je naizgled meki pod dočekao njegova leđa skoro cijelom širinom. Ni sam nije vidio u šta je udario, ali šta god da je to bilo, odbilo ga je prilično jako. Čitavim tijelom prostrujao je kratki bol od udarca, osjećao se kao da se zabio u zid koji kao da se niodakle stvorio pred njim.

- "Blago nama s tobom zamišljenim!" kritikovao ga je oštar ženski glas, odvrativši ga od nepotrebnog psovanja. Jaka ruka podigla ga je sa poda, teško bi povjerovao da je žensko u pitanju. Ne shvativši na koga je naletio, postišeno se pravdao za svoju glupost.

- "Izvini, malo sam pogubljen..." snuždeno je poručio, prihvatajući krivicu.

- "Ništa strašno, početniče." Uzvratila mu je, jednako oštrim tonom kao ranije.

- "Početnik?!" presjekao je jednako oštro, smatrajući njene riječi svojevrsnom uvredom.

- "Nemaš nikakvu oznaku na uniformi a izgleda ni da ne znaš kuda ideš. Početnicima predavanja još nisu ni počela." Ponosno je odgovarala crnokosa djevojka njegove visine.

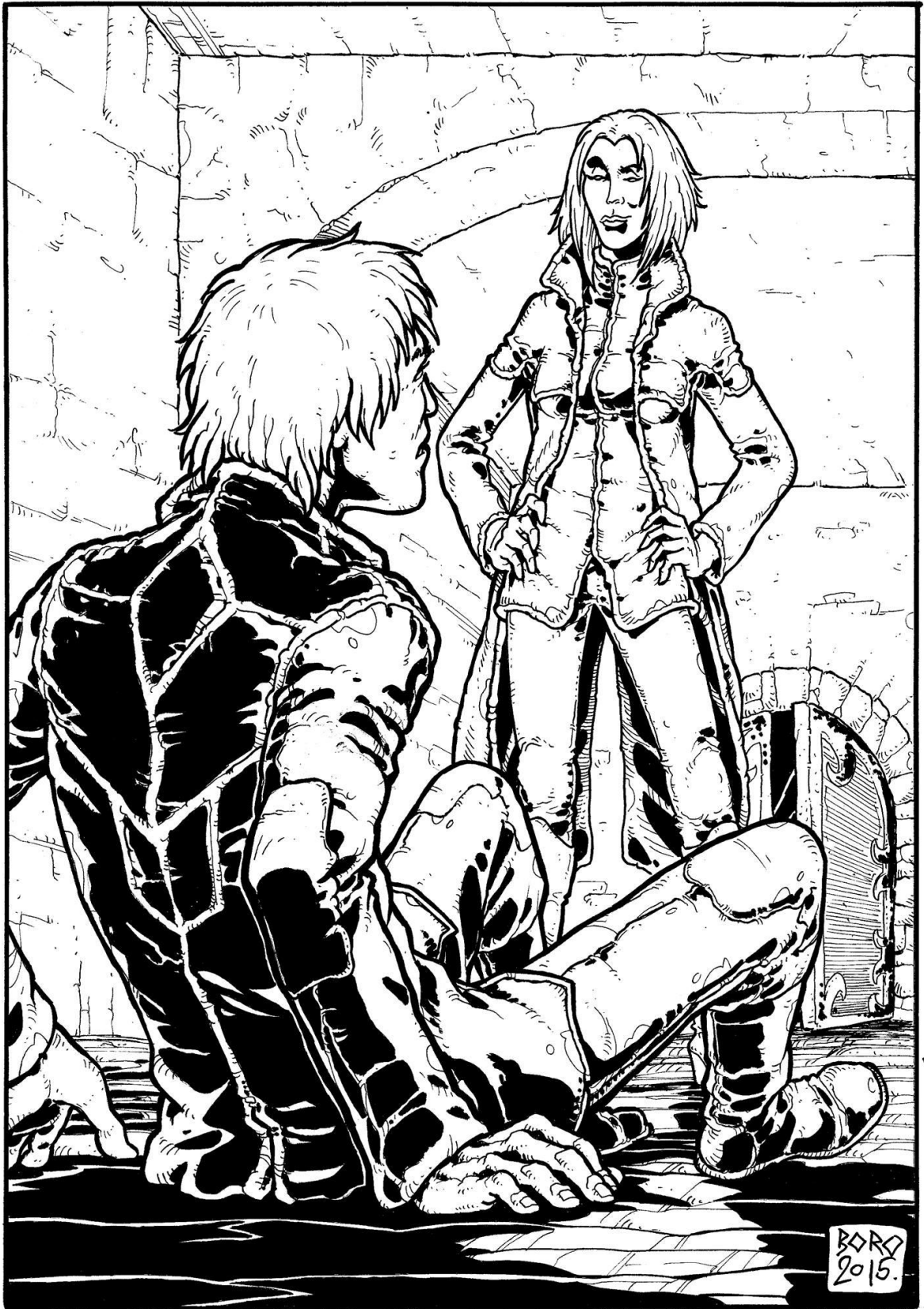
- "Izvini, stvarno sam izgubljen. Upravo izlazim iz bolničke sobe."

- "Dakle tebe moram da trpim od danas!" Okrenula se u stranu i zloslutno promrljala, nastavljaću da priča poslije blage grimase i teškog uzdaha. "Ništa me ne gledaj tako, čiča mi je tek jutros rekao da ćemo imati neočekivanu prinovu." dodala je pošto je naizgled neprijatno suzila oči, kao da ga oštro odmjerava očekujući kakav okršaj.

- "Rampart?" pitao je iznenađeno.

- "Nažalost, da." Mrzovoljno je potvrdila, sada ga oštro pogledavši pravo u oči i blago klimajući glavom. "Ja sam Robertova ćerka... I ne, ne boj se, nećeš me odmah ženiti!" neočekivano je dobacila uz blagi osmijeh naizgled ničim izazvan.

Ostao je potpuno bez riječi pošto se blago nagnula naprijed i pružila mu ruku. Nikada do tada nije naišao na takvo ponašanje, naročito među pripadnicima suprotnog pola, to ophođenje koje vaga na samoj granici skromne pristojnosti i krajnje okrutnosti. Srećom, njen nadmeni osmijeh poštedio ga je zbunjenosti i ukazao na proketo očigledno. Sarkazam, poslije nečega šta je izgledalo kao da će da preraste u neizbježnu tuču.

- "Bez imena sigurno nećemo. Ja sam Nik." sa velikom smješkom i još većim olakšanjem joj je prijateljski pružio ruku.

- "Viktorija." predstavila se i stegnula mu prste jače nego što je bio spreman i sposoban trenutno podnijeti. Ime joj je savršeno odgovaralo, to je pomislio pošto mu se tek tada ukazala prva prilika da ju potpuno odmjeri. Svakako je izgledala kao žena koja je predodređena da bude pobjednik u životu, jednako lijepa koliko je naizgled i opasna. Njen izgled skoro pa je savršeno pristajao njenom ponašanju. A izgledala je i bila poprilično jaka za žensko u tim godinama, i više nego sposobna da mu golim rukama glavu otkine sa ramena. Ostavljala je utisak izuzetne ozbiljnosti, počevši od njene crne polukratke kose, crnih očiju i naigled jake konstrukcije. Više od toga nije se moglo sagledati, jer je nosila uniformu Prelata više godine, tamnu uniformu čiji je neizostavni dio bio kaput dugih rukava, koji uspješno sakriva priličan dio tijela. A na nogama je nosila čizme iste kao i njegove, standardne učeničke čizme koje se samo po nijansama razlikuju od vojnih.

- "Jesi li to upravo po mene krenula?" pitao je, mlatarajući blago rukom koju joj je maloprije pružio, pokušavajući da odagna trnilo nastalo od njenog pretjeranog stiska.

- "Prvo sam mislila obići starog pa doći po tebe, ali eto, kad si već odlučio da me zaskočiš, možemo zajedno do njega." sa blagim keksom je odgovorila i koraknula u smjeru u kome se prvobitno zaputila. Nik nije uzvratilo na njen odgovor, samo je krenuo za njom.

Od bolničke prostorije zaputiti su se niz obližnje stepenice i kroz najduži hodnik prema jednoj od većih učionica. Niku se svidjela tišina dok je prolazio hodnikom, jednobojnost prostora ostavljala je utisak ozbiljne institucije, nešto šta Osnovna Škola u kojoj je proveo veliki dio svoga dosadašnjeg života nikako nije bila. Slika na zidovima nigdje nije bilo, jedino šta se isticalo u moru sivih zidova bili su simetrični bijeli potporni stubovi i vrata, raspoređeni u jednakim intervalima. Svidjalo mu se što hodnik izgleda potpuno simetrično, to je značilo da je vjerovatno i cijeli Amforijum simetrično građen. Nije znao zašto, ali oduvijek je više volio posmatrati simetrične stvari od onih koje to nisu, to mu je oduvijek ulivalo nekakav prijatan osjećaj sklada, možda čak i savršenstva.

Viktorija dohvati vrata sa svoje desne strane, negdje na sredini hodnika, i bez ikakvog zadržavanja zakorači u prostoriju. Njen otac, pojavom dosta sličan starome Rampartu na koga se Nik prilično navikao, samo upola mlađi, stajao je u sredini prostorije i držao svoje predavanje grupi od možda dvadeset Prelata. U učionici nije bilo uobičajenih školskih klupanih stolica; niske klupice bez naslona pored dva zida bile su jedini primjetan namještaj. No Prelati nisu sjedili na njima, radije su koristili svoje podmetače i sjedili na podu, formirajući široki krug oko nastavnika. Dvojica njih stajala su sa nastavnikom u samoj sredini i polako izvodili poteze koji bi se lako mogli smatrati borilačkim, dok je ovaj polako prepričavao detalje izvođenja istih. Čim su primjetili pridošlice, prepoznali su Viktoriju i prestali sa svojim vježbama, ostavljajući nastavniku prostora i vremena da se odmakne iz zatvorenog kruga.

- "Nisam vas očekivao tako rano." Prijatno se osmjehnuo kada im je prišao i pružio ruku Niku. "Ja sam Robert Rampart." Kako je nastavnik istupio iz učeničkog kruga, tako se besprijeborna tišina pretopi u pristojnu buru nebitnih šapata.

- "Nik Rejns." pristojno mu odgovori momak i pružio mu ruku. Robertov stisak bio je prilično umjereniji od Viktorijinog, no opet dosta snažniji od prosječnog rukovanja. "Kakav je ovo čas?" radoznalo ga je pitao pokušavajući da ne zastenje od bola.

- "Ovo su osnove borilaštva za Prelate druge godine. Ako si već upućen, slobodno nam možeš pokazati šta znaš." Smješкао se Robert, skoro pa ga izazivajući da stupi pred grupu i možda se dokaže već prvog dana.

- "Drugi put," izvukao se spretno, "još nisam sav svoj." završio je sa blagom grimasom i krivljenjem leđa.

- "Odmaraj pršljenove, trebaće ti." klimnuo je Rampart, uz blagi smiješak. "Viki će te odvesti kući." Pozdravio se sa njima i okrenuo nazad svojim učenicima. Skoro pa istoga trena žagor se utišao i krug učenika ponovo se blago otvorio da ga pusti svojoj rutini.

- "Uplašio si se." mrmljala je Viktorija poluglasno dok su odmicali niz hodnik, taman dovoljno da može da ju čuje. Zvučala je kao da traži izgovor da započne razgovor da bi mogla verbalno da ga utjera u zemlju.

- "Možda malo," priznao je iskreno i bez mnogo premišljanja, "ali, leđa mi i dalje trnu."

- "A koliko ti to imaš godina da te hvataju staračke reume?" rugala mu se.

- "Osamnaest otprilike." Jednako odbojnim tonom joj je uzvratio, iako je već mogao naslutiti da se djevojka njime poigrava na isti način kao ranije.

- "Koliko bih onda ja, krastača sa tri ljeta više, trebala da kukam..." Nastavila je da ga ismijava podrugljivim tonom, nešto šta joj je izgleda itekako dobro išlo od ruke, no odgovora sa njegove strane nije dobila.

Živjeli su odmah tu blizu, upravo kako je stari Rampart i rekao, pored Amforijuma vrata do vrata, na manje od trideset koraka. Dva objekta dijelila su manje dvorište, i to upravo ono na koje je glavna bolnička soba gledala. Skromna dvospratnica bila je dovoljna da zadovolji potrebe skromne porodice, jednako bijela kao i sve ostale gradske građevine. Nije se pretjerano isticala niti razlikovala od ostalih kuća u okolini i Nik je tek tada shvatio koliko je Asurthe šablonizovana. Strana kuće sa ulaznim vratima direktno je gledala na ulicu kao i svaka susjedna, preko niske ograde i manje od deset metara ulaznog dvorišta u dužini, izgledalo je kao da su asurtski građevinci stručno odlučili da ovdje koriste isključivo ovaj šablon gradnje i da ga se slijepo pridržavaju.

Unutra je kuća imala svega četiri ili pet prostorija u prizemlju, uključujući mali hodnik u koji su ulazna vrata vodila. Gledajući od ulaza, na suprotnoj strani hodnika stajala su svijetla drvena vrata iza kojih je bilo kupatilo. Sa obje strane kratkog hodnika nije bilo vrata nego je na njihovom mjestu stajali tamni drveni okviri, otvarajući prostor sa lijeve strane prema stepeništu i ostavi, a sa desne strane prema prostoriji koja je istovremeno služila kao kuhinja i dnevni boravak. Viktorija je odmah rutinski iskočila iz svojih čizama i zakoračila bosim nogama po smeđem tepihu pravo prema kuhinji. Nije ju htio odmah pratiti niti bilo šta upitati, radije je svoje prve trenutke obilaska iskoristio da polako uđe u dnevni boravak i zagleda se u slike koje je zatekao na zidovima.

Osim što je bio predavač borbenih vještina, Robert Rampart očigledno je bio vrsna umjetnička duša. O tome su svjedočile mnoge slike i skice okačene na zidovima gdje god je za to bilo dovoljno prostora, skoro sve su bile jednobojne ali opet tako brižno urađene da su odisale životom, skoro pa da je u svakoj od njih po jedan trenutak vremena zauvijek ostao zarobljen za pamćenje. Nik se stvarno divio takvim prirodnim slikama i onima koji su bili vješti da ih oslikaju, njemu lično slikanje je bilo jedna od najslabijih vještina. Zagledao je slike jednu za drugom, naročitu pažnju posvećujući onima koje su prikazivale Viktoriju u nečemu šta je izgledalo kao borbena tehnika.

- "Za ovu najveću sam mu izigravala kipa dva puna sata." Odjednom se pojavila iza njega, govoreći punih usta kao pravi domaćin. "Cijeli taj dan i naredni noge i ruke su mi bile natečene." Nik se osmjehnuo, shvativši da je taj oslikani položaj, u kome djevojčica izgleda kao da zamahuje svojim malim metalnim šakama prema ko zna čemu, istinski spontan ukoliko se uhvati u trenutku, ali da je izuzetno naporan da se zadržava i na minut, a kamoli na neko duže vrijeme.

- "Vjerujem ti." Izustio je poluglasno.

- "Dosta o meni, koja je tvoja životna priča?" Zbrzala je i zavalila se na jedan od dvosjeda ispod slika, rukom mu upirući na drugi da se i on spusti. Skinuo je prsluk i sva svoje dokumenta stavio na stolić ispred njih, zajedno sa svojom kutijicom, pa se ispružio koliko je bio dugačak, odahnuvši kada se udobno smjestio. Viktoriju je sigurno zanimalo da otkrije sadržaj te kutije, no ipak je bila dovoljno pristojna da ju ne dira, radije se nagnula iznad stola i otvorila dokumenta da ih letimično pročita. "Prelat..." bila je prva riječ koja joj se šapatom iskrala iz usta.

- "Da, i ja sam bio iznenađen, možda malko i razočaran." klimao je Nik glavom.

- "Razočaran?!" odmah ga je presjekla, jasno pokazujući da joj nešto smeta u načinu kako je to žalosno izgovorio.

- "Očekivao sam da će mi odrediti da budem Mejdž jer već znam neke od njihovih vještina." Pokušao je da joj objasni, polako presrećući njen oprečan pogled.

- "Ma nemoj!" skoro ljutito mu se obratila, zamalo ga presjekavši u posljednjoj riječi. Pretpostavljao je od prvog trenutka kada ju je ugledao, ali sada mu je postalo jasno; Viktorija je bila jedna od onih Prelata koji su prezirali i samo pominjanje Mejdževa, bez obzira što je struka Prelata u pristojnom srodstvu sa njima. "Pa zašto Mejdž?" Pitala je pošto je pogutala knedlu ili dvije bijesa i uputila mu pogled kakvim bi ga udaviti mogla, no Nik je već bio spreman na tako nešto i nije se usudio okrenuti joj svoje oči u susret.

- "Gledaj." Uperio je prstom prema kutijici izvan njegovog dohvata, pripremajući se da koristi tehnike kojima je donekle dobro vladao. Poslije jedne ili dvije složene grimase, kutija je počela da šeta po staklenom stolu kao da ju nevidljiva ruka nosi sa jednog kraja prema drugome, naposljetku se polako privukavši dovoljno blizu da ju dohvati.

- "I ćorave kokoši prije ili kasnije nauče telekinezu. Šta još možeš da radiš?" pitala ga je grubo, prilično ga iznenadivši što je lako prepoznala vještinu koju je upravo izveo, možda još i više što uopšte nije izgledala iznenađena time šta je vidjela.

- "Jedina druga stvar koju znam jeste je pregrijavanje." slegao je ramenima.

- "Misliš da se iznenada preznojavaš i sebi olakšavaš tegobe?" munjevito mu je uzvratila. Očigledno je znala o čemu se radi, i to očigledno mnogo bolje od njega.

- "Da, upravo to." klimnuo je potvrdno.

- "To je spontana regeneracija i nije vještina Mejdža, nego Prelata, ali ju naopako izvodiš." Objašnjavala je glasom punim prezira. Očigledno je bila uvrijeđena njegovim pogrešnom procjenom, ali istovremeno i ponosna što mu je mogla sasjeći mejdževska krila. "Umjesto da se preznojavaš, trebalo bi da osjećaš blagi nalet hladnoće. Ta vještina uči se krajem prve godine, ali o tom potom, hajde da ti pokažem tvoju sobu prije nego što odem na časove."

Kako je napravila možda tri ili četiri koraka od mjesta na kome je maloprije sjedila, Nik je uspio čuti kako mrmlja nešto poput: "... dosta mi je bilo tvoje životne priče..." i to ga je već malo zabrinjavalo, ali je svakako odahnuo pošto mu je konačno okrenula leđa. Neugodni razgovor konačno se svršio. Zakoračila je u hodnik i sprovela ga preko uskog stepeništa na sprat, uvodeći ga u jednu od gostinjskih prostorija. Skroman sobičak sa jednim krevetom i dva omanja ormarića skoro svakome bi izgledalo nedovoljno, no Nik se samo veselo smješкао i bez pogovora koraknuo prema jedinom prozoru, da provjeri pogled. Za njega je to bilo i više nego dovoljno.

- "Prije nego što odem, samo da ti kažem," sa vrata mu je poručila skoro nezainteresovanim glasom, "početnicima predavanja počinju za par dana, ali ne i za tebe. Zasad samo odmaraj..." Potom se okrenula i ostavila ga u njegovoj novoj sobi.

Rasporedio je svoju cjelokupnu imovinu u omanji kredenac neposredno pored vrata i pružio se preko kreveta, istovremeno i zadovoljan i razočaran. Njegovo zadovoljstvo i velika radost bilo je što ipak nije ostao potpuno prepušten samom sebi, što ponovo na svijetu postoji mjesto koje može zvati "dom", i što ima nekoga koga će jednog dana moći zdušno da zove porodicom.

Razočarenje je ipak bilo daleko veće, i ono mu je dominiralo raspoloženjem. Nije mogao da shvati zašto se Viktorija tako grubo ophodi prema njemu, kao prema nezvanom gostu koga je prisiljena da trpi silom prilika. To ga je prilično zabrinjavalo. Šta ako se njen stav nikad ne promijeni? Šta ako to vremenom postane i mišljenje njenog oca, možda čak i starog Ramparta? Bilo je tu još nekoliko pitanja na koje nije mogao da nazre nikakav odgovor, i to ga je stvarno plašilo.